

forum studentesc

organ al consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din C. U. Timișoara • anul XVI • nr. 3 (120) 1988 • 12 pag. 3 lei

EDIȚIE SPECIALĂ

Tezele din aprilie subliniază cu deosebită pregnanță esența actualei etape pe care o străbate patria: trecerea de la extensiv la intensiv, de la cantitate la calitate, de la soluție la optima soluție, de la inerția obișnuinței la inițiativa creatoare. În acest context devin necesare mentalități noi, comportamente sociale și personale având la bază un echipament cultural rezultat din cele mai noi cuceriri ale științei și cunoașterii umane, conform înaltelor valori ale umanismului revoluționar, un nou stil de gândire și de angajare față de factorii obiectivi care guvernează realizarea esenței actualei etape.

Cu forțele și în modalitățile ei specifice, Forumul timișorean este ferm hotărât de-a se angaja în acest impresionant proces al remodelării împrejurărilor și oamenilor pe măsura idealurilor care orientează dezvoltarea și afirmarea contemporană a patriei.

Problemele formării omului nou sînt problemele omului concret, ale aptitudinilor, performanțelor și posibilităților lui, dar și ale împlinirilor și scăderilor sale.

☆

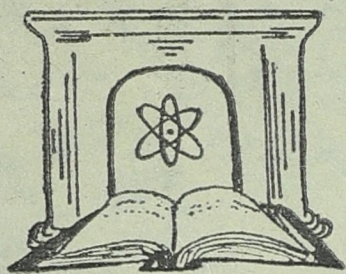
Interviul e ca o sărbătoare, avînd ceva unic în el, vibrînd de emoție. E ca un bilanț a ce avem mai bun de arătat lumii din jur. Oamenii au nevoie de variație penru a acumula și transmite informație îmbrăcată în forme diferite, credem că li oferim fiecărui posibilitatea de a-și selecta după sensibilitatea sa, cantumul din realitate de care are nevoie. Orice inițiativă circumscriasă unei tematici cu un scop definit și de un interes major, înseamnă încapătînarea unor oameni de a bucura suflete, de a mai deschide un drum căutărilor.

FORUM STUDENȚESC ■

IN ACEST NUMĂR CITIȚI:

- *Viața trebuie trăită intens*
- *Un curs bun poate înlocui un jurnal de prezență?*
- *O nouă stea la Timișoara*
- *La marginea lucidității*

DINCOLO DE AMFITEATRE

SATISFACTIA DE A REZOLVA PROBLEMELE STUDENȚILOR

Sărbătorim în acest an, 40 de ani de la făurirea Partidului Unic Muncitoresc din România, eveniment cu adânci implicații în viața țării, ce a adus profunde transformări revoluționare cu benefice repercusiuni, pe plan politic, social, cultural, marcând momentul de constituire a unei noi etape în edificarea patriei noastre. Iată de ce am găsit de cuviință să ne adresăm tovarășului profesor Mihai Zimann, de la Complexul Muzeal Timiș.

— Ați putea să ne subliniați care au fost condițiile ce au determinat făurirea unui partid unic?

— Unitatea de acțiune a mișcării muncitorești din țara noastră și corolarul ei — partidul politic unic al clasei muncitoare — au fost rodul unui proces istoric complex, început cu mult înainte de 23 august 1944 și care, în momentul instaurării Republicii, se afla într-o fază înaintată, constituind un adevărat liant între două revoluții — cea democrat-populară și cea socialistă. În acest proces, un moment hotărâtor a fost crearea Frontului Unic Muncitoresc — coloana vertebrală a mișcării muncitorești — care a jucat un rol esențial în evoluția procesului revoluționar început la 23 August 1944, permițând clasei muncitoare să se situeze permanent în fruntea marilor bătălii politice pentru înnoirea democratică a țării, pentru cucerirea puterii din mâinile clasei exploatare.

— Cum a fost gândită această unire dintre social-democrați și comuniști?

— După 23 august 1944 unitatea de acțiune a P.C.R. și P.S.D. — care se dezvoltă de sine stătător — s-a consolidat, manifestându-se pe multiple planuri și resimțindu-se în totalitatea evenimentelor care au premers și au pregătit revoluția socialistă. Unitatea dintre comuniști și social-democrați a cunoscut și ea o evoluție ascendentă, strâns legată de dezvoltarea procesului revoluționar, la temelie ei fiind poziția comună, principală și practică a celor două partide în problemele și cerințele fundamentale ale progresului societății românești. Un rol

însemnat în realizarea colaborării celor două partide a revenit cristalizării unei baze programatice comune, adoptării unor poziții unitare în raporturile cu alte partide și organizații politice. Fiecare pas pe drumul unificării a fost aprobat de forurile statutare și urmaș de măsuri politico-organizatorice corespunzătoare. Rezultatul firesc al acestor permanente contacte a fost că la sfârșitul lunii septembrie 1947 s-a elaborat un proiect de platformă. Acest document a fost supus dezbaterii conducerilor celor două partide și a stat la baza realizării unității clasei muncitoare din România în cadrul

crearea unui partid unic — stat major politic de luptă al celor ce muncesc — este o necesitate obiectivă pentru asigurarea victoriei atât în revoluția socialistă cât și în opera de edificare a noului orânduirii. Putem afirma, pe baza realităților, a faptelor de netăgăduit, că fără existența unității clasei muncitoare, fără un partid unic al acesteia — Partidul Comunist Român — nu am fi putut obține marile realizări pe calea făuririi societății socialiste.

— Crearea unui partid unic al clasei muncitoare din România a avut și un ecou internațional?

socialismului, realitatea dovedește că de la un an la altul, de la etapă la etapă, rolul conducător al partidului a crescut și crește, dobândind noi victorii în lupta pentru construirea socialismului și comunismului. Istoricul Congres al IX-lea al P.C.R. a stabilit măsuri pentru manifestarea plenară a acestui rol, de afirmare largă a democrației interne de partid, de întărire a unității rîndurilor acestuia, strângere și mai puternică a legăturilor sale cu masele. În deplină concordanță cu aceste cerințe, în opera teoretică a tovarășului Nicolae Ceaușescu sînt fundamentate teze și idei de mare însemnătate principală și practică privind creșterea rolului conducător al partidului și afirmarea sa drept centru vital al națiunii, a căror dimensiuni și valențe au fost strălucit reconfirmate în marele forum al comunistilor, Conferința Națională din decembrie 1987, unde s-au stabilit noi căi pentru devenirea socialistă a patriei române.

Expresie a înaltelor condiții create în România, făurirea partidului unic muncitoresc, afirmarea lui ca forță conducătoare în construirea socialismului, a realizării metamorfozei socialiste a societății românești în strînsă legătură cu poporul, prin popor, spre binele general al societății, în interesul progresului și al păcii în întreaga lume se înfățișează ca o contribuție de seamă la îmbogățirea tezaurului și practicii revoluției și construcției socialiste.

— Tovarășe profesor Mihai Zimann, vă mulțumesc. Ne retragem cu speranța că veți mai colabora cu noi.

— Chiar doresc să fiu un colaborator al revistei „Forum studențesc” și vă stau oricînd la dispoziție.

DAN POPOVICI ■

O necesitate obiectivă: Partidul Unic al clasei muncitoare

unui singur partid revoluționar, călăuzit de ideologia socialismului științific. Actul istoric al unificării celor două partide muncitorești — P.C.R. și P.S.D. — a fost consfințit în cadrul Congresului din februarie 1948 ținut la București, la care din nou s-a evidențiat că aceste două partide au reușit să realizeze unitatea deplină, politică, organizatorică și ideologică cu sprijinul maselor largi ale muncitorimii, pornindu-se de la realitățile și cerințele procesului revoluționar din țara noastră.

— Ce însemnătate capătă evenimentul la nivel național?

— La această întrebare, vă voi răspunde prin însăși cuvintele tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al P.C.R.: „Istoria noastră revoluționară a demonstrat cu putere faptul că lichidarea sciziunii și realizarea unității politico-organizatorice a clasei muncitoare,

— Da. Rezultat al propriei noastre mișcări muncitorești, făurirea partidului unic revoluționar a reprezentat un moment semnificativ și pentru mișcarea muncitorească internațională, un act politic cu profunde rezonanțe în alte țări ale lumii. „Realizînd printre primii în lume partidul unic muncitoresc prin unirea comunistilor și socialistilor — subliniază tovarășul Nicolae Ceaușescu — muncitorii din România au înscris o contribuție originală la îmbogățirea tezaurului teoretic și practic al mișcării comuniste și muncitorești internaționale”.

— Ce implicații are evenimentul în zilele noastre și cum se reflectă toate acestea în politica Partidului Comunist Român?

— Pornind de la experiența celor patru decenii de la făurirea partidului unic al clasei muncitoare în construirea

Cinci minute

cu...

interviu realizat cu **SORIN POPESCU**, vicepreședintele comisiei sociale a C.U.A.S.C.-C.U.

Ce mare lucru să ieși un interviu? Și, iată-mă... prin „labirintul” scărilor căminului 11/C. 211, 212... Nu, în partea cealaltă... (Dacă nu-i acasă?)... 208... Mai încolo, puțin mai încolo... 206, 205. STOP! Aici trebuie să fie. Cio-cănesc ușor. (Nu este). Mă întorc. (Ba da). Răzbate pînă la mine un „Intră” înfundat, prin lemnul insensibil al ușii. Apăs pe clanță și trec dincolo de prag.

„Salutare, salutare!” „Oo... Noroc, bătrîne! Ce faci? Tot cu presa?” „Tot”. (În fața mea, Sorin Popescu, alias Gicu, așa cum mai este cunoscut.) Mi se oferă un loc. „Ești în particular sau cu reflectorul?” „Și... Și...” Schimb poziția. Așa este mai bine. Sîntem chiar față în față. „Cu ce te pot ajuta?” „Cu cinci minute din timpul tău liber. Un interviu...”

— Cum te-ai acclimatizat la „social”, Gicule?

— Bine. De fapt (tu știi, de altfel) înainte eram secretarul C.A.S.C. — Electrotehnică. La comisia socială a Centrului Universitar, nu sînt decît din lanuarie. Pentru mine, „socialu” cum îl numești tu reprezintă un domeniu nou.

Dincolo (la facultate) era mai simplu, comisia se întîlna zilnic, chiar la cursuri, iar majoritatea problemelor le puteam rezolva direct la școală. Aici trebuie să mizez mai mult pe inițiativa și conlucrarea facultăților, a tuturor comisiilor sociale cu centrul. Nu putem lucra decît după-amiaza, la C.U., sau direct la „casa omului”, în cămine, cantine...

— Care ar fi principalele ramuri de activitate ale comisiei sociale?

— Sîntem confrunțați cu problemele ridicate de cazare, masă și asistență socială; ajutoare materiale, tabere... Există în ultimul timp o tendință ca studentul să se deplaseze cît mai puțin în afara complexului, pentru a avea cît mai mult timp liber. Totul să fie cît mai aproape. (Activitățile culturale, sportive, filme...). Complexul este microuniversul nostru. Pînă la cantine nu sînt decît doi pași. În curînd vom avea și un parc în fața căminelor 19, 20, 21, 22. Au existat propuneri de a se muta aici și C.C.S.-ul; înființarea unei cofetării studențești... Propuneri și perspective sînt.

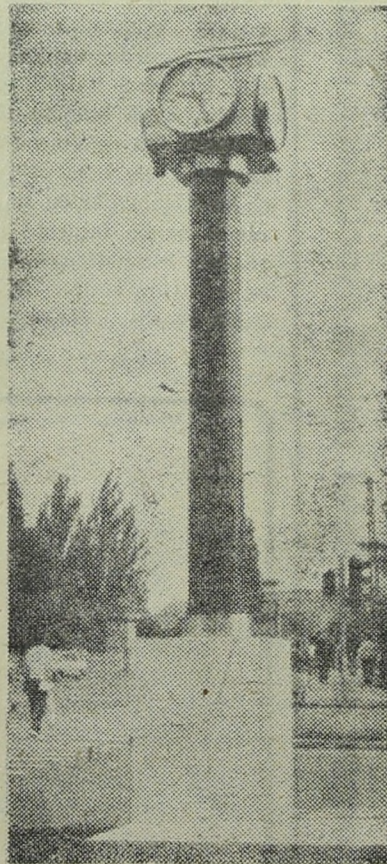
— Ce ne poți spune despre concursul „Căminul — școală a vieții în colectiv” care a avut loc cu puțin timp în urmă?

— În primul rînd o evidențiere a exemplelor pozitive în contrast cu cele negative. Nu cred că un student căminist s-ar simți tocmai bine știind despre căminul său că se află la coada clasamentului. Eu în nici un caz n-aș fi încîntat.

— Ai putea să faci o conturare a concluziilor seminarului pe probleme sociale?

— În anul acesta desfășurarea s-a intenționat sub formă de dezbateri. Am pri-

mit o delegație destul de „voluminoasă” a reprezentanților tuturor centrelor universitare din țară. Din cauza programului supraîncărcat, vizitele au fost reduse la minimum; neputînd fi văzute toate realizările înfăptuite. S-a muncit mult, și chiar seminarul în sine a realizat o ridicare superioară a ștachetel. Ceea ce m-a nemulțumit a fost perioada de auto-

flatate, de automulțumire, de după terminarea acestuia. Tot ce s-a făcut a fost în primul rînd pentru noi și nu consider normal să ne oprim aici. În cadrul seminarului s-a pus în discuție și noul regulament al Complexelor Sociale Studențești. Cu excepția unor foarte mici lacune, Complexul Timișoara s-a considerat că poate fi dat drept exemplu pe toată țara.

— De ce greutăți te-ai lovit în general, Sorine?

— În primul rînd de neseriozitatea unor vicepreședinți și șefi ai comisiilor sociale ale Institutelor. Vreau să dau un singur exemplu. La Facultatea de Tehnologie Chimică studenții erau pe cale de a rămîne fără tabere în vacanța de după sesiune, datorită nerespectării termenului de predare a cererilor de către vicepreședintele de acolo.

Sînt decis să iau măsuri împotriva tuturor exemplelor de acest fel.

Frecvente dificultăți persistă și în serviciul de funcționare al cantinelor: servirea meselor (am propus deschiderea a cîte două linii de deservire, acolo unde se poate), obiceiul încetățenit al unor membri ai comitetelor de a-și lua porțiile prin spatele ghișeeului... Voi încerca să mă ocup personal de aceasta.

— Și cursurile, timpul liber?

— Cursurile? Decurg la fel ca și pînă acum. În cealaltă privință nu pot să mă pronunț. Există zile în care nu cunosc această noțiune...

— Satisfacții?

— Marea satisfacție de a încerca să rezolv problemele studenților. De a ști că li reprezintă.

Am privit instinctiv ceasul. Exact cinci minute...

ADRIAN BĂDESCU ■

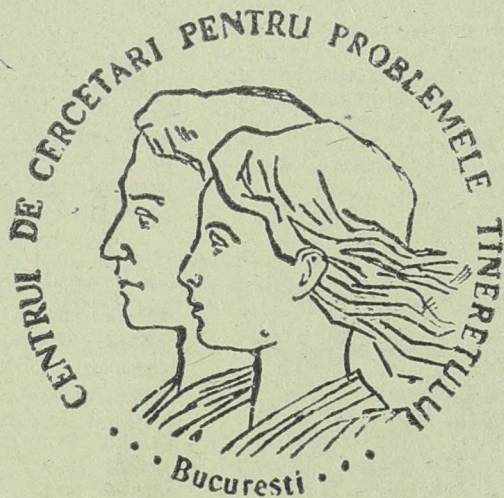
TINERET — EDUCAȚIE — PARTICIPARE

■ C.C.P.T. N-A FOST O INSULĂ IZOLATĂ, UNDEVA

Studentii n-au constituit numai obiectul de cercetare

intervi cu LEON BUBUREȘEAN, doctor în filosofie, cercetător științific principal

— După două decenii de cercetare științifică și acțiune socială, cercetarea a evidențiat profunzimea schimbărilor din ansamblul societății în diferite etape ale revoluției și construcției socialiste și modul cum ele se reflectă în conștiința tinerilor. Ce teme prioritare au stat în fața Centrului de Cercetări pentru Problemele Tineretului?

— Tematica a fost în general orientată asupra problemelor generale cu care s-au confruntat tinerii. Care au fost acestea în cei douăzeci de ani, pe care îi aniversază Centrul de Cercetări pentru Problemele Tineretului? Nu tot timpul au fost însă aceleași, ele au alternat în funcție și de schimbările macrosociale.

— De exemplu.

— Integrarea socio-profesională a tinerilor, ce se determină ca în orice societate de absorbția ruralului de către urban, adică transferul de forță de muncă datorat urbanizării, industrializării, ridicării gradului de școlarizare, a diversificării profesiunilor, meserilor și deci a creării unei corespondențe între centrele profesionale, sociale și posibilitățile tinerilor de-a face față acestora. În acest sens, s-au întreprins cercetări atât la nivel național cât și la nivelul filialelor județene.

— Orientarea școlară și profesională a fost o temă prioritară?

— Orientarea școlară și profesională e o altă problemă, care de obicei a premers cercetării anterioare legate de orientarea profesională, pentru că orice integrare reușește mai bine atunci când există o selecție corespunzătoare, adică atunci când tinerii își aleg școli și profesii în funcție de vocația lor.

— Cum a fost privită formarea generației tinere?

— Uneori cele 12 tipuri de cercetări au fost conjugate; printre acestea se numără pregătirea forței de muncă tinere, cercetarea, investigarea modului de realizare a culturii generale, a specialităților cât și a măsurii în care anumite forme de pregătire au răspuns necesităților acestei perioade, atât sub aspect social cât și sub aspect național, atât pentru formarea și dezvoltarea personalității tinerei generații și a fiecărui individ pentru a face față exigențelor sociale și profesionale. Deci, pregătirea și perfecționarea.

— Și conștiința?

— O altă categorie de cercetări au fost cele legate de formarea și dezvoltarea conștiinței tinerilor. Aceasta este o problemă esențială ce privește formarea omului nou. Au fost realizate cercetări legate de principala formă de conștiință, la stadiul la care se află la un moment dat conștiința și la măsurile care se impuneau privind perfecționarea în acest domeniu. Astfel, s-au efectuat cercetări în ceea ce privește conștiința politică, filozofică, estetică dar în același timp nu s-au neglijat nici aspectele negative cu care se mai confruntă tinăra generație, cum ar fi cele legate de delinquența juvenilă precum și cele privind fenomenul mistico-religios.

— Cum s-au efectuat cercetările în cadrul C.C.P.T. în urmă cu 20 de ani?

— La început, C.C.P.T. având o experiență mai redusă s-a limitat la forme și modalități mai puțin complexe și riguroase, uneori cantitativul era luat drept indicator ce devansa calitativul, încercându-se realizarea cercetărilor pe eșantioane de tineri mari, la nivel național, într-un timp mai mic, cu un număr mic de cercetători și aparatură adecvată, dominate de chestionarul scris și într-o măsură restrinsă unele modalități cu caracter intensiv ce reclamau un volum mai mare de muncă. S-a mers pe categorii distincte de tineri: elevi, muncitori, țărani, intelectuali.

— S-au folosit și alte forme de cercetare?

— În cazul categoriilor mari, s-au folosit uneori subcategoriile: muncitori din industria ușoară, electronică etc. Când se urmărea creativitatea, cercetările se făceau în mod distinct, pentru că una e creativitatea la minerit, de exemplu, și alta în industria electronică. Deci, cercetarea a mers de la extensiv la intensiv. C.C.P.T. n-a fost o insulă izolată, undeva. A ținut cont de cercetările efectuate la nivel național și internațional.

— Integrarea învățământului superior cu producția a fost o problemă importantă?

— Integrarea învățământului superior cu producția e o problemă mult mai dificilă decât se pare la prima vedere. Mulți o văd ca pe un lucru simplu, ușor rezolvabil și în scurt timp. A fost tratat ca un proces complex, destul de dificil,

pentru care se cer eforturi umane și materiale și o anumită perioadă de perfecționare. Cercetarea arată că nu întotdeauna s-au folosit modalitățile și formele cele mai adecvate în privința integrării, cercetarea manifestându-se diferit de la domeniu la domeniu, de la o instituție la alta și chiar de la un cadru la altul.

— Nu întotdeauna s-a ajuns la rezultatele așteptate.

— Bineînțeles. Lipsa de sincronizare a fost între cei doi factori, adică angrenarea în acest proces: pe de o parte, institutele de învățământ superior și pe de altă parte, unitățile patronatoare, adică uzina, nemaivorbind de calitățile psihopedagogice ale unor cadre tehnice cu studii medii și superioare, implicate în mod direct. Totuși, în timp, s-au înregistrat o serie de experiențe, ajungând ca acest proces să se perfecționeze continuu, de la an la an.

— Cum a fost privită de către C.C.P.T. integrarea absolvenților în producție?

— Cu integrarea absolvenților s-au făcut puține studii.

— De ce?

— Problema e diversă, variind tot în funcție de domenii, gradul lor de pregătire, legarea învățământului superior de mai mare seriozitate față de domeniile practice. Problemele s-au privit cu cea undă această integrare a suferit pentru că familiarizarea cu o serie de agregate, tehnologiile, era făcută din timpul facultății uneori foarte prost. De asemenea, randamentului scăzut al unor absolvenți se adaugă nemulțumirile celor din producție și ca atare duc la apariția unor fenomene de insatisfacție lipsă de competență a absolvenților etc.

— Și absolvenții cu vocație pentru meserie?

— Dificultățile de integrare au putut fi suplinite în cazul studenților cu vocație pentru meserie, care și-au ales profesia în funcție de aptitudinile.

— Unii absolvenți sînt foarte buni, teoreticieni și nu practicieni. Cum vă explicați acest lucru, mai ales cînd producția are nevoie de cea de-a doua categorie?

— Asta pleacă de la structura perso-

nalității. Studiile actuale pe plan mondial, spre deosebire de cele de acum 40-50 de ani, arată că 50 la sută din calități aparțin eredității și 50 la sută mediului. Deci, apar mai multe tipuri de personalități dintre care putem distinge tipul omului practic sau al celui teoretic abstract, după cum o întâlnim și în situații de ambivalență (mult mai rară).

— Cum se realizează integrarea la cele două categorii de absolvenți?

— În ceea ce privește integrarea socio-profesională a absolvenților, aceasta se face mult mai ușor la cadrele cu atitudini practice decât la cei cu gândire abstractă, teoreticeni; care deși au obținut rezultate bune sau foarte bune, chiar și excelente în facultate, doar se cunosc cazuri, întîmpină dificultăți vădite în rezolvarea problemelor practice.

— În cazul absolvenților institutelor de învățământ superior tehnic, condiția necesară și suficientă pentru a ajunge bun specialist este doar calitatea de practician?

— Aș mai menționa o dificultate în acest caz: deși poate fi un individ cu calități practice, îi pot lipsi calitățile muncii cu oamenii și dacă nu are aceste aptitudini, rezultatele se diminuează.

— La ce concluzii s-a ajuns în acest sens?

— Deci, după cum spuneam, rezultă necesitatea de a pune problema acelor discipline care formează viitorii absolvenți: munca cu oamenii sau știința conducerii, la care bineînțeles se adaugă și aptitudinile personale ale individului. Există cadre, care fără să aibă pregătire profesională prea bună, pot avea rezultate bune și pot fi apreciate.

— Cum sînt priviți absolvenții de cei în mijlocul cărora au fost repartizați?

— Absolventul viitor în producție e format deja, are curajul de a căuta, a cerceta, atât aspectele tehnice, cât și relațiile mașină-om și în același timp de a găsi soluții și modalități tot mai perfecționate în procesul de producție. Este mai pregătit să optimizeze procesul de muncă cu toate laturile sale, prin: inovații, invenții sau antrenarea altor factori în cercetare.

— După repartizare, foștii studenți manifestă interes pentru cercetare?

— Practica arată că o serie de absolvenți care în timpul facultății au aparținut echipei de cercetare, au creat un mediu în producție acolo unde au fost repartizați, nuclee de cercetare ce au contribuit la îmbogățirea performanțelor de muncă.

— Ce posibilități de cercetare li se oferă?

— Există cazuri, la Ploiești și la Suceava, în care colaborarea cu casele de știință și tehnică pentru tineret și-a găsit un mediu fertil pentru realizarea cercetărilor. De asemenea, comisiile tehnico-științifice au un rol foarte mare de a capta tinerii talentați cu înclinații în domeniul cercetării și de a-i stimula în domeniul creației tehnico-științifice.

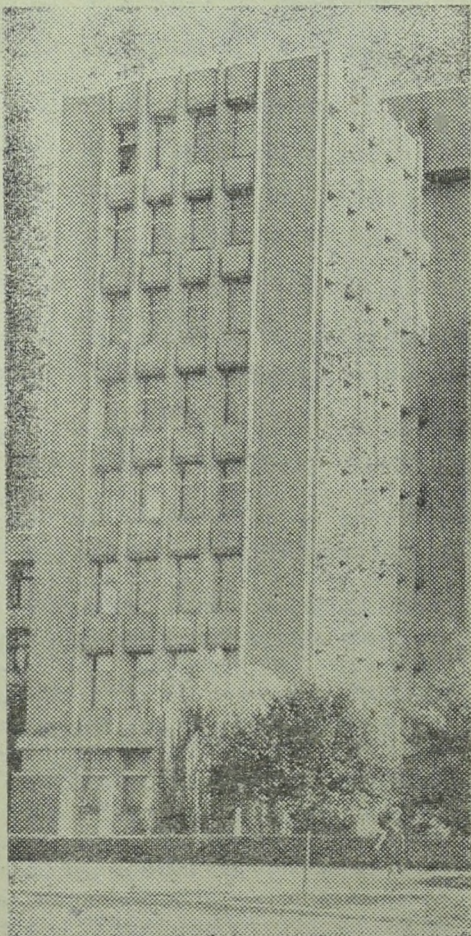
— Care este rolul cercetării științifice studențești?

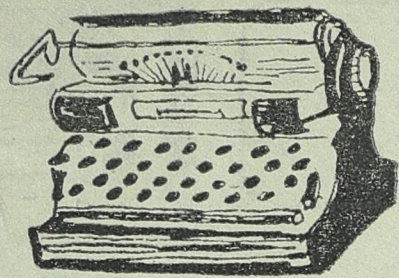
— Cercetarea științifică studențească nu trebuie privită cu scepticism, acest crez al capacității de creație tehnico-științifică trebuie să fie mult mai puternic. Dacă faci o retrospectivă în rîndul marilor cercetători, pe lângă talent au pus și o mare cantitate de suflet, pasiune, entuziasm, curaj, abnegație fără de care nu se poate împlini nimic, în nici un domeniu.

— Colaborarea studenților cu C.C.P.T. a fost formală sau nu?

— Studenții n-au constituit pentru C.C.P.T. numai obiectivul de cercetare, ci și subiecți ce au sprijinit îndeaproape cercetările științifice, s-au implicat în cercetare și au efectuat cercetări, multe dintre ele publicate în caietele de documentare ale C.C.P.T., în volume scoase de-a lungul timpului, ei găsind în acest caz un mediu formativ, stimulator în ceea ce privește formarea și dezvoltarea în domeniul cercetării.

LILIANA BRAD ■

TOTUL DESPRE NOI

PREȘEDINȚII SÎNT SINGURII CARE SE REMARCA

Viața trebuie trăită intens

Interviu cu asist. ing.
RADU DORIN, președinte
C.U.A.S.C. I.P.T.

— În general, în funcțiile de președinți ai consiliilor uniunilor asociației studenților comunisti din centre universitare și institute, sînt alese cadre didactice. De ce este preferată această alternativă?

— Situația nu poate fi generalizată. Această formulă Președinte-cadru didactic se aplică actualmente numai la centrele universitare și institutele mari. De altfel, în istoria U.A.S.C.R.-ului s-au mai încercat diverse soluții printre care și cea de centru universitar mare cu președinte student. Experiența a fost însă unică. Se consideră că activitatea ca arde, complexitate, solicitare și grad de responsabilitate la aceste nivele, depășește posibilitățile de acoperire ale unui student. În plus, se preferă această variantă și pentru continuitatea în muncă pe care o permite, aspect care nu trebuie ignorat. Cînd eram student aveam îndoieli asupra necesității acestei formule și îmi aduc aminte că într-o conferință chiar s-a propus ca președintele din I.P.T. să fie student, cu argumentația că numai acesta poate susține în mod fidel interesele studențești în organele de conducere colectivă. Acum, fără să conștientizăm o astfel de părere, îmi dau seama că numai fidelitatea nu e suficientă. Mai e nevoie de puțină abilitate, maturitate politică, viziune de ansamblu, prestanță, atribute pe care îi le conferă doar vîrsta și experiența în activitatea obștească. Nu poți conduce și reprezenta bine o Uniune de Asociații studențești pînă n-ai desfășurat această muncă la nivelele mai mici. Și mai e un aspect deloc neglijabil: timpul. Există situații cînd un student nu poate face față solicitărilor de reprezentare care se cer la un institut mare și atunci activitatea ar avea de suferit. În concluzie, fără a fi ideală, soluția de președinte-cadru didactic tîmăr apropiat de vîrsta studenției și cu experiență în munca de asociație, este cea mai bună soluție, la ora actuală, pentru institutele și centrele universitare mari.

— Cum ați acționat pentru a apropia de studentul obișnuit, noțiunea de activist A.S.C.?

— Cred că una din cele mai importante convingeri pe care Asociația trebuie să o sîdească în rîndul studenților comunisti prin acțiunile ei concrete, este necesitatea implicării sociale. Această finalitate trebuie avută în vedere în tot ceea ce întreprindem. În demersul nostru ne confruntăm în general cu două categorii de studenți refractari acestei idei: indiferenții și observatorii critici. Pe aceștia trebuie să-i convertim și să-i determinăm să devină activi pe plan obștesc. Cei care ne aducem aportul la reușita acestei acțiuni ne detașăm ca activiști, prin exemplul personal, prin activitatea concretă și atitudinea constructivă.

Activizarea colectivelor studențești o considerăm calea firească și în cadrul ei, detașarea pe poziții de activiști a celor mai fervenți promotori ai idealurilor studențești se realizează în mod natural, spontan. Dar aceasta nu constituie o activitate distinctă ci reprezintă de fapt felul pe care-l slujim, în fiecare zi prin tot ceea ce întreprindem în A.S.C.

— Știm că organele A.S.C. la toate nivelele sînt conduse și coordonate direct de către organele și organizațiile de partid. În ce constă această coordonare în cazul institutului dumneavoastră și

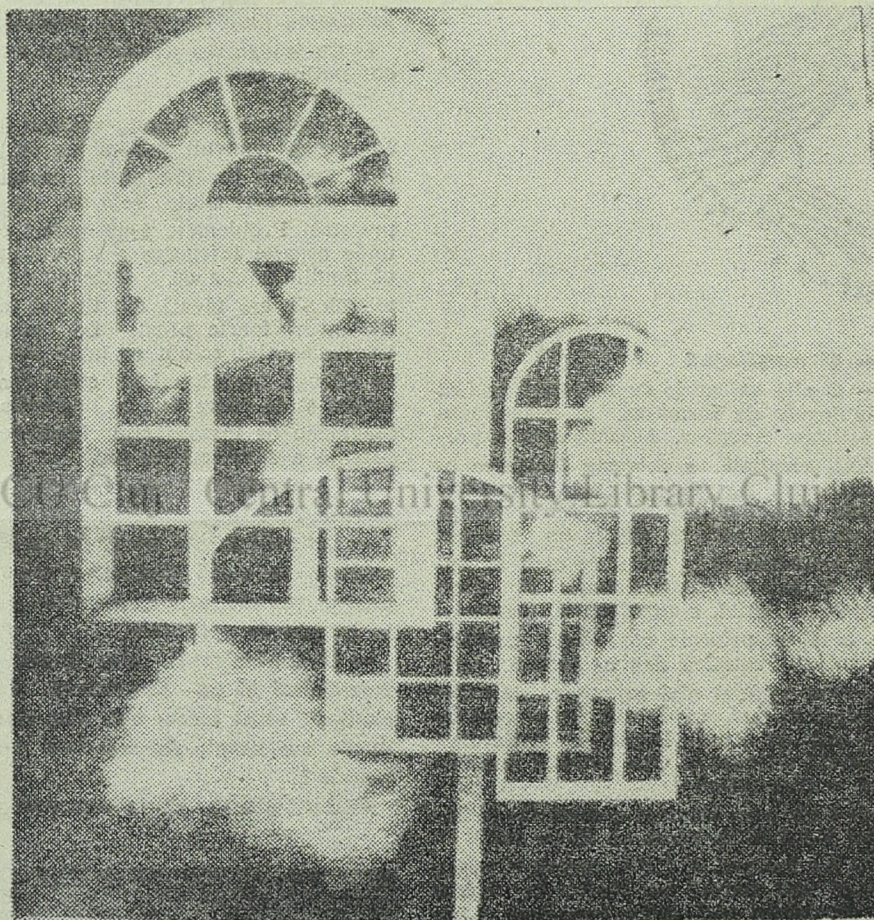
cum se realizează ea în mod practic?

— Avem privilegiul de a fi conduși în activitatea noastră de asociație la I.P.T. de un comitet de partid puternic și competent. Forța sa își găsește explicația în calitatea umană și profesională a celor care îl compun, iar competența în ce privește raporturile cu asociația este un fapt în afara oricărei îndoieli.

Este suficient să amintesc că din Biroul Comitetului P.C.R. din I.P.T. fac parte un fost președinte de centru universitar și patru membri care au în „palmares” funcția de președinte C.U.A.S.C. — I.P.T. Acest fapt constituie unul din argumentele sprijinului deosebit pe care l-am primit în acest an, precum și un imbold pentru desfășurarea unei activități intense și de înalt nivel în toate domeniile. Trebuie să remarcăm preocuparea statornică a Comitetului P.C.R. pentru consolidarea pozițiilor organelor A.S.C. în institut în raportul cu celelalte organe de conducere, atenția cu care ne-a îndrumat pentru revitaliza-

bine orientate. Studenții nu realizează ce forță pot avea niște reprezentanți activi și fideli în luarea unor decizii în aceste organe. De aici rezidă neglijența și indiferența față de alegerea făcută. Se ajunge la situația cînd cei aleși nu numai că nu cunosc în mod corect problemele de fond, dar chiar evită să le prezinte.

Am întîlnit cazuri cînd membri în Senat au venit să-mi ceară sugestii asupra modului în care se pot sustrage de la ședința la care au fost convocați. În fața unei asemenea atitudini, nu poți emite pretenții. De altfel, activitatea de reprezentare va constitui una din primele noastre teme de analiză la începutul noului an și avem de gînd să propunem colectivelor studențești înlocuirea unor „consilieri” și „senatori”. Vom face să se înțeleagă că această calitate reprezintă o onoare care nu trebuie încredințată decît celor mai buni studenți-activiști. Personal mi-aș dori cît mai mulți „colegi de Senat” de talia absolventului 1988.

rea și reorganizarea activității celor două organizații U.T.C. din I.P.T., precum și sprijinul nemijlocit în ridicarea nivelului activității culturale-educative. În ceea ce mă privește încerc să fructific în toate împrejurările această conjunctură deosebit de favorabilă muncii de asociație.

— Cum sînt aleși reprezentanții studenților în senat și consilii profesionale și în ce mod îi reprezintă aceștia. De multe ori studenții nici nu știu cine îi reprezintă, iar propunerile făcute se întorc împotriva studentului de rînd. Ce rol și ce pondere pot avea aceștia în luarea deciziilor sau în lansarea de propuneri?

— Reprezentarea în consiliile profesionale și senatul I.P.T. este o problemă asupra căreia am meditat pentru că de ea se leagă o seamă din neîmplinirile noastre din acest an universitar. Singurele organisme în care această activitate s-a desfășurat în mod corespunzător au fost Birourile Executive unde președinții de consilii sînt activi, ridicînd și susținînd o serie de probleme studențești. De altfel, președinții sînt singurii care se remarcă (însă și între ei mai există excepții) și în consiliile profesionale sau senat. Alegerea reprezentanților în aceste organe s-a făcut în cele mai democratice condiții. Ceea ce aș putea reproșa aici, este faptul că n-au fost suficient de

Susan Resiga Romeo, fost președinte la Mecanică.

— În ce măsură conlucrarea cu Rectoratul a fost rodnică? Ce vă propuneți în viitor?

— Aș caracteriza modul de colaborare pe care Consiliul U.A.S.C. o are cu Rectoratul I.P.T. ca direct și eficient. Toate problemele pe care le-am ridicat în mod principal, le-am susținut corect, sau pentru care am dat soluții adecvate au fost rezolvate pe loc sau se află acum pe agenda de lucru a celor în măsură să le ducă la îndeplinire. Pentru problemele nerezolvate, trebuie să ne recunoaștem și noi lipsa de pricepere, de incisivitate sau consecvență în punerea sau urmărirea lor. Aș vrea să se înțeleagă că această colaborare se desfășoară în sens bilateral. Consiliul U.A.S.C. își asumă în diverse situații responsabilități concrete pentru care este pe deplin creditat datorită capacității organizatorice și maturității de care a dat dovadă în repetate rînduri (cazarea studenților, organizarea concursurilor profesionale și a sesiunilor de comunicări științifice, autogospodărirea, acțiuni cu caracter cultural-educativ). În ceea ce privește conlucrarea cu serviciile Rectoratului pot remarcă înțelegerea și sprijinul de care ne bucurăm în numeroase probleme deși uneori mai ies în evidență unele întîrzieri de ordin tehnic sau neconcordanțe în domeniul social.

— Considerați că pregătirea profesională este condiția esențială a unui bun activist?

— Este condiția necesară, dar nu și

suficientă. Necesară pentru că nu numai obținerea de rezultate bune în domeniul profesional — care trebuie să rămîină principala noastră preocupare — poate justifica alocarea unor așa-zise rezerve de timp pentru desfășurarea altor activități. În al doilea rînd, un activist complet apare ca un reprezentant al studenților. Ori fără o situație profesională înaltă este greu să poți susține cu șanse de succes o problemă a colectivității în numele căreia vorbești. Nu este însă suficientă. Ca în orice altă activitate e nevoie de un pic de talent, de chemare, de dorință sinceră de a activa, de entuziasm și în primul rînd de mult suflet. Numai cei dotați cu mari rezerve sufletești devin buni activiști și reușesc să se facă remarcă și să se impună. Există e drept și o categorie de studenți foarte sufletiști, care însă nu confirmă profesional. E bine ca Asociația să le valorifice entuziasmul în diverse acțiuni colaterale, dar ei în nici un caz nu pot deveni activiști compleți.

— Cum vedeți o ședință model? Credeți în rolul și oportunitatea acestora?

— Deși nu sînt adeptul ideii că treburile se rezolvă în ședințe, cred totuși că uneori acestea sînt necesare și utile. În acest an am căutat să particip la cît mai multe ședințe (plenare, ședințe de birou, întîlniri de comisi) la diferite nivele, în primul rînd pentru a-mi cunoaște bine colaboratorii, a ne cunoaște între noi toți de fapt și a doua oară pentru a ne pune de acord asupra stilului de muncă, pentru a acționa unitar. Aceasta face parte din maniera de lucru inerentă oricărui început de legislatură. Deși mi s-a reproșat uneori acest lucru, cred că a fost bine că ne-am întîlnit des și am dialogat mult. Pentru anul viitor ne propunem să ne schimbăm stilul de lucru, și să ne apropiem mai mult de ceea ce s-ar putea numi un model de conlucrare. Consider întîlnirile operative, cu grupuri restrinse de oameni direct implicați în problemă, bine pregătite de cel care le conduce ca fiind cea mai bună variantă de lucru.

— Cum apreciați activitatea Consiliului U.A.S.C. al I.P.T., condus de dvs. din acest an? Ce inițiative și realizări ați avut, dacă ați avut nemulțumiri?

— Dacă am fi pe deplin mulțumiți de ceea ce am realizat, ar trebui să ne retragem și să-i lăsăm pe alții mai ambițioși să-și spună cuvîntul. Cum noi însă ne propunem pentru anul următor multe lucruri importante, rezultă că ne și putem reproșa destule neîmpliniri. Ne-a fost greu să ne acomodăm unii cu alții în noua formulă în care ne-am întîlnit generații diferite de activiști. Lipsindu-ne oarecum elementul de continuitate, a durat mai mult pînă ne-am cîștigat atât de necesarul spirit de echipă. Acum sîntem practic la sfîrșitul unui ciclu aproape complet astfel încît din toamnă nu ne vor mai fi permise nici un fel de erori. În ceea ce mă privește cred în capacitatea actualului consiliu U.A.S.C. de a se afirma ca un adevărat organ implicat puternic în rezolvarea tuturor problemelor studenților politehniști.

— Ați fost inițial timp de cîțiva ani, Președinte C.A.S.C.-Electro. Se poate spune că sînteți atras de așa-numitele funcții sociale. V-au adus acestea satisfacții sau avantaje?

— Pledăm la începutul interviului pentru implicare și activism. N-aș fi făcut-o dacă eu însumi n-aș fi convins de această necesitate. Mai mult decît atât, sinceritatea mă obligă să recunosc că îmi și place. În facultate am făcut-o în forma și la nivelul specific situației de student. Acum încerc să realizez același lucru dar pe o altă treaptă. E altfel dar și condițiile sînt altele. Oricum a-aș putea sta deoparte. Dacă n-aș fi președinte al C.U.A.S.C., aș încerca să mă fac util în alt fel. Aceasta e crezul meu: Viața trebuie trăită intens.

MIRCEA NITRUTIU ■

COLEGII NOȘTRI DE AMFITEATRE

■ BUFONI INDIVIDUALI SAU CEATĂ DE BUFONI ?

La ea ajung cînd sînt trist

Dragoș Moștenescu e unul dintre acei foarte puțini oameni în stare să pulverizeze pînă și cele mai negre forme ale pesimismului, oboseli sau deprimării cu care cotidianul îi înconjoară pe fiecare dintre noi uneori. Cel ce l-au ascultat la „Radio-Student” sau l-au urmărit în spectacole își amintesc desigur de spon-taneitatea și verva neobosită pe care cu atîta larghețe le răspîndește în jur. Sînt motive pentru care la Festivalul Artei și Creației Studentești i s-au decernat șapte premii.

— Cine ești tu, de fapt, Dragoș ?
— Sînt un oltean căruia îi place la nebunie viața.
— Atît ?
— Da. Și mai scrie că îmi place să îi văd întotdeauna pe oameni veseli, optimiști și bine dispuși.
— Să fie acesta motivul pentru care ai primit cele șapte premii ?
— Totul pornește de aici și se sfîrșește aici. De fapt au fost șase : un premiu în-ții cu trupa de teatru și un premiu de interpretare ; la umor am un premiu în-ții la bufoni individuali și un premiu doi pentru ceată de bufoni, cu „Satiri-conul” ; mai am cîte un premiu doi la jazz și la recitări plus o mențiune la folk.

— Mulți dintre cei prezenți în sală au declarat după aceea că ai fost nedreptă-țit. După atîta timp, mai ai ceva de re-proșat juriului ?
— E mai puțin important acest lucru pentru că nu premiile sînt cele care contează. Mult mai mult au însemnat pentru mine aplauzele, cele de la jazz, de exemplu, și faptul că am fost reche-mat de trei ori pe scenă după ce am cîn-țat. Publicul minunat din seara aceea, ar fi meritat mai mult și i-aș fi dăruit tot ceea ce aș fi putut dacă nu s-ar fi im-potrivit juriul. Nici nu știi ce bucurie am trăit cînd m-am așezat la pian, după terminarea spectacolului în timp ce se strîngeau instrumentele, și oamenii s-au întors în sală de pe stradă și din stația de tramvai pentru a mă asculta.

— Jazz-ul ți-a adus deci cele mai mari satisfacții ?
— N-aș spune asta. Toate secțiunile la care am participat mi-au produs aceeași încîntare la venirea față în față cu pu-blicul. Poate teatrul mi-a adus cea mai mare bucurie. Aici meritele revin întregii trupe și mai ales actorilor Grete Avram și Robert Linz de la Teatrul Na-țional care au regizat piesa „Acul cume-trei Guston”. Repetițiile și spectacolele au devenit de la început o adevărată sărbătoare la care fiecare dintre noi partici-pa cu tot sufletul.

— Scuză-mă că te întreprer, dar acesta este un subiect care depășește posibili-tățile unui interviu.

— Al dreptate. Cred însă că ar trebui scris despre starea de spirit care există în sinul trupei de teatru a facultății de Electrotehnică.

— Cum se împacă electronica cu mu-zica și teatrul și umorul și toate celelal-te preocupări ale tale ?

— Merg mîna în mîna. Trecerea de la electronică la tîmăduirea sufletului (așa numesc eu toate celelalte), e cît se poate de firească. Și la Facultatea de electro-tehnică există un climat favorabil unei asemenea treceri.

— Ești și responsabilul cultural al a-nului I.E.T.C. ...

— Nu contest. Apropo, nu vrei un bi-let de teatru la „Răceala” să vezi acolo : „Serile ... cădea Bizanțul !”.

— Am văzut piesa. Dar cum reușești să faci atîtea lucruri ? Nu obosești răs-pîndindu-te în atîtea direcții ?

— Dacă le faci cu pasiune, punînd su-flet în tot, nu poate fi vorba de oboseală sau de epuizare a resurselor. Dimpo-trivă, eu îmi trag forțele tocmai din aceste preocupări, numai aparent obosi-toare. Am mulți prieteni, unul dintre ei

chiar minunați, și cred că nici unul din-tre ei nu mi-o va lua în nume rău dacă voi spune că totuși cel mai bun prieten al meu rămîne totuși, chitara. El îi împărtășesc bucuriile, la ea merg cînd sînt trist, cu ea mă apropiez de oameni.

— Și nu te-ai gîndit să te concentrezi într-o direcție anume : la muzică, teatru sau umor ?

— Nu cred că aș putea. Fiecare mod de a mă manifesta mi se pare a fi ne-cesar și nu aș putea să renunț la vre-unul din ele fără sentimentul că aș pier-de ceva din mine însumi.

— Ai vreun gînd la a cărui aplicare ții mult ?

— Da. Mă gîndesc că dacă s-ar realiza un ansamblu constituit din cele mai bu-ne formații ale Politehnicii, aceasta ar stîrni interes pe orice scenă. Ar fi o chestie, faină, nu-ți așa ?

DAN RAȚIU ■

despre sportivii Nadia Comănechi, Ilie Năstase... Ce să-ți spun ? M-a atras pur și simplu această țară. În ce privește profesia, mi-am ales-o pentru că mă pasionează calculatoarele, electronica și am sperat că în Timișoara voi putea stu-dia în liniște. Știi, nu-mi plac marile aglomerări urbane...

— Preferi orașele mai mici ?
— Da, pentru că și eu sînt dintr-un orașel turistic de pe malul mării.

— Ai găsit aici ceva care să-ți amia-tească de meleagurile natale ?

— ...Badmintonul. Practic badminto-nul de performanță din anul întii în e-chipa Politehnicii.

— Am înțeles că ai obținut cu echipa rezultate deosebite la diferite competiții.

— Da, de patru ani sîntem campioni universitari republicani.

— Și individual ?

— Am cîștigat locul întii la Electro-tehnică în 1986.

— Tot atunci ai obținut și o mențiune la concursul profesional de „Rezistența materialelor, iar semestrul trecut l-ai încheiat cu media 9. Există un „secret

— Cu ce amintiri te vei întoarce în Sri Lanka ?

— Cred că aș putea scrie despre ele o carte de povești frumoase, de la balu-rile bobocilor pînă la înmînarea diplo-melor, inclusiv pauzele de pe coridoarele facultății, excursiile cu colegii, cu echi-pa de badminton sau... reușita la exa-men.

DANIELA GROS ■

Creierul uman— un model pentru calculatoarele viitorului

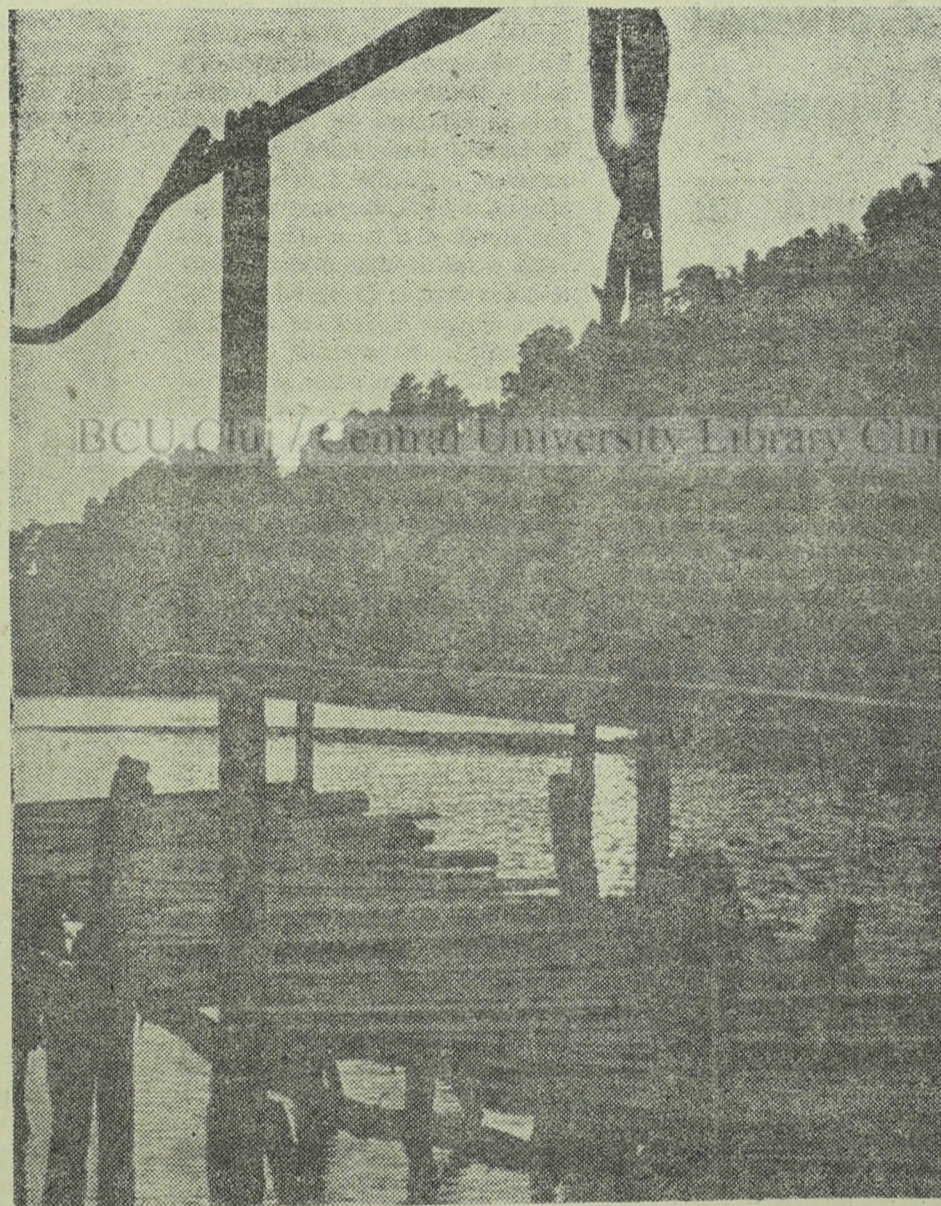
În anul 1956, prof. John Mc. Carthy de la Universitatea Stanford, Califor-nia, introduce pentru prima oară în lumea științei noțiunea de inteligență artificială. Ideea simulării activității creierului uman pornea de la cîteva încercări de scriere a unor programe simbolice pentru rezolvarea diverselor probleme și reprezenta pe atunci un „vis de aur” al programatorilor. De fapt, anticiparea ei o regăsim și în lu-crarea „Psihologia consonantistă” (1938, 1939) aparținînd savantului ro-mân Ștefan Odobleja.

Punctul de plecare în fundamenta-rea teoretică a acestei noi ramuri a științei îl constituie constatarea că gîn-direa este rezultatul activității creie-rului privit ca o structură materială ce își desfășoară activitatea aplicînd anumiți algoritmi care pot fi cunoscuți și în consecință — modelați și de alte structuri convenabile, în particular calculatoarele numerice. Academicianul G. S. Pospelov arată în 1985 că inteli-gența artificială în adevăratul sens al termenului nu poate fi creată fără u-nele modificări ale arhitecturii calcu-latorului. În ce privește complexitatea, aceasta este încă foarte departe de creierul uman și chiar dacă numărul tranzistoarelor va deveni egal cu nu-mărul neuronilor — 10-15 miliarde — cele două sisteme nu vor putea fi con-siderate echivalente.

Este firesc, deci, să ne întrebăm : Ce este de fapt „inteligenta artificială” ? Aceasta pare a fi denumirea dată unei problematici vaste ce reunește mai multe direcții de aprofundare : i-mitarea proceselor de creație, intelec-tualitatea externă și internă a calcu-latoarelor, adică realizarea generației a cincea, precum și modelarea com-portării roboților și crearea roboților din generația a treia.

Ramura cea mai prosperă a inteli-genței artificiale este la ora actuală cea destinată „sistemelor expert” ca-pabile să simuleze, într-un anumit domeniu, raționamentele și, în gene-ral, informația unui expert uman. Cunoscute și sub denumirea de „ingi-neria cunoașterii”, aceste sisteme mul-tiplică inteligența efectiv formalizată a unor persoane și o pun la dispozi-ția utilizatorilor al căror acces la res-pectivii specialiști este mai dificil. Pentru construirea unor astfel de sis-teme se folosesc limbaje specializate ca LISP, PROLOG, SNARK și constau dintr-o bază de fapte, o bază de re-guli la care se adaugă o „mașină de inferențe”, și o „interfață inteligentă om-mașină”, permițînd dialogarea pri-etenosă (friendly) cu utilizatorul, in-clusiv prin procedee grafice și limbaj sonor.

DANIELA GROS ■

O carte întreagă despre studenteție

— Javantha Jude, de ce ai ales tocmai Facultatea de electrotehnică din Timi-șoara ?

— După terminarea liceului am avut posibilitatea să-mi continui studiile ca bursier într-o țară din estul Europei. Am optat pentru România deoarece mi-au vorbit colegii despre calitatea învăță-mîntului de aici, în plus, am auzit și

profesional” al acestor rezultate ?

— Nu e nici o enigmă, îmi place să studiez suplimentar deoarece materiile sînt extrem de atractive — și aici mă gîndesc în primul rînd la cele din ultimii ani, avînd un pronunțat caracter prac-tic : „Calculatoare numerice”, „Memorii” etc. Tot din acest an am început — în cadrul orelor de ACP — să-mi conturez proiectul de diplomă avînd tema : „Nod rețea pentru calculatoare IBM”.

— Cu ce probleme se confruntă stu-denții de peste hotare în activitatea profesională ?

— Unele cursuri sînt redactate într-un limbaj greu accesibil. Poate că ar trebui să se folosească niște cuvinte mai puțin savante, dar mai expresive. Ar fi utile și cîteva consultații în plus. La început am avut dificultăți și cu limba, dar m-au ajutat colegii. Tot la ei am apelat și cînd trebuia să descriez cursuri mai compli-cate.

Din punctul de vedere al redacției noastre, al opiniei scrise studențești cu alte cuvinte, s-ar părea că răspunsul este pozitiv, că într-adevăr nu e necesar absolut nici un fel de „stimulent” de genul jurnalelor de grupă, catalogului ori bilete- lelor de prezență pentru a re- uni în cadrul unui curs, toată, sau aproape toată „sufărarea” e- xistentă într-un an.

Fără a aluneca pe panta u- nei ieftine filozofii, ne putem exprima de la început, — și cred că nu e greșit de fel —, că atîta timp cît un lucru este bine făcut, plăcerea de a-l ve- dea în această ipostază desă- virșită este suficient de inten- să pentru a stimula interesul, pentru a facilita o inconștientă comunicare cu autorul acelu- i lucru, și de ce nu, de a „sub- stitui” cîte ceva din schema de concepție a acestui.

Materia este deosebit de importantă

— Tovarășe ș.l. dr. Ioan Mun- teanu, șeful Clinicii de obstetrică- ginecologie cum motivați procentul foarte ridicat de studenți prezenți la cursul dumneavoastră, știut fi- ind faptul că ginecologia și obstet- rica se predau în anul șase, an terminal, în care „elanul” frec- venței viitorilor absolvenți nu mai prea seamănă cu cel de pe vre- muri?!

— În primul rînd trebuie să menționez că materia pe care ală- turi de asistenții mei o predau studenților de anul șase, este de- osebit de importantă atît pentru formația lor ca viitori medici, cît și pentru implicațiile socio-demo- grafice pe care problemele legate de natalitate, de mortalitatea in- fantilă, într-un cuvînt de proble- matica mamei și copilului, le ri- dică în ziua de astăzi.

Cunoștințele cu care tinărul au- ditoriu vine în contact sînt în cea mai mare măsură de ordin prac- tic, indispensabile, indiferent de specialitatea pe care viitorii ab- solvenți o vor îmbrățișa mai tîr- ziu. Consider că pentru orice nou medic este o datorie de onoare aceea de a cunoaște foarte bine cel puțin un anumit cîantum de date obstetrico-ginecologice, atît teoretice, dar mai ales practice.

— Clinica dumneavoastră a a- doptat un sistem foarte interesant, și se pare binevenit de predare a materiei: acela al cursurilor și microcursurilor.

— Într-adevăr, pe lângă cursuri- le bisăptămînale de cîte două ore, mai există și cele trei micro- cursuri, cum le-am denumit noi, a cîte șalzeaci de minute fiecare, ce se desfășoară dimineața, înain- tea stagiilor de lucrări practice, mod de manifestare ce îmbină în- tr-un mod judicios teoria cu prac- tica, lucru deosebit de avantajos pentru studenți, care pot vedea „in vivo” cele expuse „in scripto” ori „in verba”.

— ... Și rezultatele, evident sînt vizibile: amfiteatre pline, lume atență la tot ceea ce se explică, la tot ceea ce se demonstrează.

Depinde numai de auditoriu

— Tovarășe ș.l. dr. Virgil Feier, șeful Clinicii de dermato-venerolo- gie, înainte de a vorbi de cursul propriu-zis de dermato-venerolo- gie, ar fi bine să ne spunei cîte- va cuvinte despre locul în care el se desfășoară, sala pe care am găsit-o întotdeauna „tîsă” de studenți.

— Clinica noastră de dermato- venerologie, chiar dacă în ceea ce ne privește arhitectonica externă mai poartă încă aerul de clădire a vechiului burg de pe malul Begăi, posedă în afară de alte a- menajări moderne, și un amfitea- tru pe care am încercat să-l adu- cem la un nivel corespunzător ce- rințelor pedagogice ale medicinei actuale internaționale, loc în care studenții să beneficieze de întreg confortul necesar audierii și vi- zionării cursului.

— Credeți că imaginile proiecta- te pe ecran pe tot parcursul șe- dinței ajută mai mult studenții la înțelegerea și „pătrunderea” celor expuse?

— Nu numai că sînt un bun auxiliar, dar în dermato-venerolo- gie ar fi deosebit de dificilă, dacă nu chiar imposibilă reținerea a- numitor aspecte particulare bolilor de această natură, de aceea fleca- re afecțiune în parte este ilustra- tă printr-o imagine, sau chiar mai multe, color, singurele care pot fi memorate și recunoscute mai tîrziu.

— Cum se face că prezența la curs este de sută la sută?

— Asta depinde numai de audi- toriu, de implicarea lui... Mate- ria nu este de loc facilă, există foarte multe noțiuni noi, nemaîn- țilnite în alte capitole ale medici- nei, care trebuiesc descifrate și înțelese din start. În rest, proba- bil că ceea ce se întîmplă aici, „în spatele perdelelor trase”, pla- ce viitorilor absolvenți.

Profesorul transpiră

împreună cu ei

— În ce constă cursul dumne- avoastră, tovarășe doctor inginer Ion Mitelea?

— Disciplina de „Studiul metale- lor” se ocupă de mecanismul transformărilor care intervin în- tr-un material metalic în cursul prelucrărilor la care este supus, pînă la obținerea unui produs fi- nit. De asemenea, oferă viitorilor ingineri mecanici căile de alegere și de utilizare rațională a materi- alului metalic în construcția de mașini și posibilitățile de obținere a unor piese și scule cu caracte- ristici funcționale cît mai ridicate și la costuri minime. În acest fel, „Studiul metalelor” se consti- tuie în baza științifică a tuturor disciplinelor cu caracter tehnologic predate în facultate.

— Pentru examen, studentul tre- buie să cunoască și bibliografia indicată, sau numai notițele de curs?

— Uneori, indic studenților ca anumite probleme să fie studiate din bibliografie și aceasta în do- rința de a-i obliga să citească și altceva în afară notițelor de curs.

— Considerați necesară prezența studenților la cursul dumneavoas- tră?

— Absolut necesară. Cunoștințe- le primite, de exemplu, la cursul numărul doi se bazează pe cele de la cursul numărul unu etc., iar dacă studentul absentează de la două-trei cursuri ajunge în situa- ția de a înregistra pur mecanic notițele predate. Experiența pe care am dobîndit-o în calitate de cadru didactic, rezultatele pe care le-am obținut la disciplina pe care o predau m-au convins de ne- cesitatea asigurării unei exigențe consecvente atît în timpul anului cît și la examen. Aceasta m-a de- terminat ca la începutul anului uni- versitar să fixez cu claritate o- bligațiile, modul de lucru, de ve- rificare și evaluare a muncii fie- căru student, iar urmărirea apli- cării cu consecvență a acestor norme constituie condiția esenția- lă pentru o pregătire ritmică și temeinică. Evaluarea riguroasă pe parcursul celor două semestre a cunoștințelor dobîndite și prin a- ceasta a interesului manifestat fa- ță de disciplina audiată se face

UN CURS BUN POATE ÎNLOCUI UN

printr-un coeficient global Cg de de activitate stabilit pe baza me- diei lucrărilor de laborator, a no- tei primite la lucrarea de casă a- nuală, a mediei testelor date din materia predată la curs, bineînțe- les a prezenței la oră. Valorile a- cestui coeficient sînt cuprinse în- tre 0,6-1,2 iar nota finală este me- dia răspunsurilor date la examen și Cg.

— Ce ar trebui realizat pentru a mări gradul de interes al stu- dentului față de o anumită disci- plină?

— Întrebarea pusă este pe cît de interesantă pe atît de dificilă, deoarece gradul de interes al stu- denților față de o anumită disci- plină este condiționat de o multi- tudine de factori, printre care aș enumera: valoarea și competența profesională, metodologia folosită și climatul afectiv creat de cadrul didactic, utilitatea cunoștințelor predate și nivelul științifice al a- cestora. Prestanța pe care o are un cadru didactic în fața studenților este determinată și de alți factori, care la prima vedere s-ar părea că au o importanță minoră, deși după mine au efecte educa- ționale dintre cele mai mari. Aș dori să amintesc: punctualitatea la ore, ținuta vestimentară, pedan- terie în expunere, în prezentarea pe tablă a materialului grafic, u- tilizarea eficientă a celor 50 de minute, o bună dicțiune, un lim- baj elevat și o terminologie co- rectă și nu în ultimul rînd, obiec- tivitatea deplină în aprecierea fie- cărei situații și mai cu seamă a răspunsurilor la examen.

— Un curs bun poate înlocui un jurnal de prezență?

— Nu, nici pe departe, deoarece este mult mai ușor să descifrezi un curs audiat, mai ales atunci cînd studentul manifestă o atenție deosebită față de noțiunile ce i se oferă, deci cînd prezența la ore nu este numai fizică. Opinez că prelegerea universitară a fost și va rămîne actul fundamental al comunicației între profesor și stu- dent. Este însă adevărat că, la a- ceeași disciplină, prelegerea poate diferi de la un cadru didactic la altul și de aici interesul manifes- tat de studenți este diferențiat. Personalitatea celui de la catedră este elementul cheie care dă cu- loare unei discipline din planul de învățămînt. Studenții învață cel mai mult și cel mai bine atunci cînd profesorul transpiră împreună cu ei; auditoriu în bănci, cu caietul și creionul, iar profesorul la tablă, cu creta.

Ce înseamnă dascăl de excepție

— Tovarășe lector R. Dabu, de cîteva ori la orele de curs ați vor- bit despre George Călinescu ca despre un dascăl de excepție. Ce înseamnă un dascăl de excepție?

— Amfiteatrul era arhiplin, din bănci se ocupaseră de mult; în plus podiumul pe care se afla catedra devenise bancă pe care ședea studenții. Și aceștia se pu- teau considera dintre cei norocoși. Zeci de persoane se aflau dîneolo de ferestrele deschise ale amfitea-

trului sau pe coridor, ușa fiind deschisă pentru ca acei care n-au avut loc în sală să poată audia măcar acel curs.

Ajuns la catedră, profeso- rului a seos din bu z u n a r o... ceapă și un cușit. A curățat ceapa folie cu folie spu- nînd în fine: „Ați văzut?! Așa se întîmplă dacă încerci să pă- trunzi în adîncimea operei lui Ion Creangă. Nu mai rămîne nimic”.

Așa a început cursul de Istoria literaturii a profesorului George Călinescu, după care au urmat două ore de argumente aduse a- firmatei inițiale.

— Incepem deci o concluzie: un amfiteatru devine neîncăpător și se revarsă dîncolo de ferestrele lui datorită omului de la catedră.

— Un curs predat de către un dascăl de excepție, care are adîncime profesională și talent peda- gogic, poate deci să umple băncile cu studenți, dar studenți pasio- nați, interesați.

— Dascăli de excepție mai sînt și astăzi. Ceea ce lipsește este oa- re interesul, curiozitatea studentu- lui? Și care ar fi explicația?

— A apărut un clivaj între ceea ce vă poate oferi un curs bun care trebuie să vă formeze ca oa- meni înainte de a vă forma ca profesioniști și ceea ce voi știți din viața cotidiană că vă asigură succesul imediat. Am în vedere faptul că în societate este recu- noscut un om complet care a fă-

cut efortul să devină o persoa- țe. Dar un om de cultură a la o poziție socială corespun- dere mult mai tîrziu și mai în primul rînd pentru că pro- formare cere mult timp; doilea rînd pentru a-și pu- timpului se lasă greu angrena- funcții și proziții sociale. Se petuează de altfel un dezi- așiat pentru așa-zisele funcții ciale.

Pe de altă parte există o e- rie de oameni fără acoperiri- cutlura generală, fără supu- dar care știu foarte bine să v- vreze cîmpul relațiilor de f- zi așa cum alții știu să joac- Și se pare că imitațiile acest- sînt din ce în ce mai frec- — Ne grăbim deci. Nu mai răbdare să ne prelucrăm in- rul, esența), ci șlefuiim puși- suprafață, modelîndu-ne for- funcție de conjunctură — după cum bate vîntul. Sau nu mai avem timp?! Și în condiții devii mai exigent lectarea activităților și de ca- a cursurilor la care merge- unele din obligații față de l- lui de prezență care te am- constant, la altele din p- pentru materie, pentru omul- catedră, pentru felul în p- predat cursul.

— Un curs bun este curs care te gîndești încă jumăt- oră după ce s-a terminat, p- cu cîteva informații ce au

UN JURNAL DE PREZENȚĂ?

veai și constanți că îți schimbă puțin modul de gândire. Este valoros cursul de la care îți rămân măcar câteva expresii de valoare stilistică.

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră personal un curs bun?

— Am dorit să fac un curs în care să mă simț ca acasă; să se uite că mă aflu la catedră printr-o convenție socială, să se facă abstracție de faptul că există bănci și catedră, studenți și profesori. Să se uite chiar să se ia notițe. Dar la examen am avut surpriza ca studenții buni și foarte buni să-mi dea răspunsuri slabe, sub așteptări. Am înțeles atunci că nu tu ca dascăl trebuie să ieși în evidență, ci să-l pui în valoare pe cel care te ascultă.

Intr-o sală de curs contează foarte mult climatul care se creează. Un dascăl cu talent pedagogic știe să comunice pe plan intelectual și afectiv cu oricare din membrii grupului în fața căruia predă cursul, chiar dacă X sau Y a venit la oră cu gândul să citească altceva...

— Cu toate că jurnalul de prezență nu va fi niciodată instrumentul care să ajute la realizarea acelei legături intelectuale și afective nici dascălii de excepție nu renunță la el. De ce?

— Cele două părți participante la curs — studenți și profesor — depind de conducerea facultății. Deci cineva din afara amfiteatrului

impune prin jurnalul de prezență respectarea unor reguli a unor norme legale, dar el poate fi uitat atunci când prezența își pune semnătura cineva care a predat o anumită materie...

Studentul are nevoie de notă

— Chiulese studenții dumneavoastră, tovarășe ș.l. dr. Mircea Goian?

— Nu. La cursul pe care-l predau eu, la Agrochimie, nu se chiulește.

— V-ați întrebat de ce?

— Bineînțeles. Răspunsul cred că e simplu. În general mă preocupă buna amplasare a cursului în timpul săptămânii. Personal, nu sînt de acord cu programarea lui în zilele de luni sau sîmbătă, deoarece există situații cînd studentul trebuie să plece acasă și nu întotdeauna distanța și trenurile îi permit să fie prezent și să audieze noțiunile de Agrochimie.

Un alt factor esențial este modul în care cadrul didactic reușește să facă din cursul său un adevărat „spectacol”, să-l facă să fie de neuitat. De fapt, așa își transmite profesorul elevului personalitatea, emoțiile.

— Ce metode folosiți în predare: clasică dictare, sau alte mijloace, mai moderne?

— În general, cursul se predă liber, dar expus într-un tempo în care să se poată lua notițe. Este păcat să ne pierdem timpul cu dictarea, dar nici să lăsăm studenții pe seama tratatelor sau a cărților litografiate. Trebuie găsite modalități pentru un dialog continuu, astfel încît să-l ajutăm pe cursant și asimilarea materiei să se facă pe parcursul semestrului fără ca el să-și dea seama.

Tocmai de aceea trebuie lucrat individual cu studenții. Astfel, se ajunge în situația ca examenul să fie o întîlnire cu un tînar ce nu îmi este necunoscut, și nu mai are statutul de „justițiar”, așa cum fals îl consideră unii. Dialogul e bine să fie oarecum diferențiat, deoarece sînt elemente mai greoaie și rolul cadrului didactic este de a-i aduce pe toți la același nivel. În realizarea acestui deziderat o importanță deosebită o au lucrările practice, ce au o valoare mult mai mare în formarea viitorilor specialiști.

— Cit timp considerați că puteți capta atenția unui student pînă în momentul în care își ia cursul în mod mecanic?

— Atenția și încordarea studentului trebuie neapărat cunoscute.

— De ce?

— Deoarece este bine ca divagațiile ce se fac la curs, să-și păstreze pe cît posibil linia profesională. Dacă nu le ai pregătite, atunci ele se inventează, creîndu-se astfel mici momente în care studentul se poate deconecta. Este o metodă pe care o utilizează marii pedagogi.

— La examen țineți cont de frecvența la cursurile din timpul anului?

— Examenul este sau ar trebui să fie un concurs, deoarece studentul are la dispoziție atît cursul litografiat cît și un manual, însă în interesul lor, le solicităm notițele de curs și caietul de lucrări.

În ceea ce privește frecvența este normal să țin o evidență a acesteia dar nu aș putea spune că ea este hotărîtoare în acordarea unei anumite note. Excepție fac cazurile cînd cei examinați se apropie de punctajul maxim, și în situațiile mai puțin fericite, cînd cunoștințele se situează la

limita inferioară. Eu consider că un profesor nu s-ar mira în mod normal, dacă un student cu frecvență slabă îi dă răspunsuri remarcabile după cum un altul care are prezență de 100% nu reușește un răspuns pe măsură.

— Sistemul de notare reflectă în mod obiectiv nivelul cunoștințelor teoretice și practice cu care se prezintă studentul la examen?

— Nota pe care o primește studentul în urma examenului se doarește a fi o apreciere subiectivă a unor cunoștințe obiective. Oricît am încerca, există totuși un subiect în acordarea acestora. De aceea, nota trebuie să fie o emanație colectivă, în care rolul asistentului nu e numai unul pasiv, căutînd în permanență să scădem subiectivitatea lui.

Sigur că sînt și pedagogi împotriva punctajului. Astfel, Maria Zillin spunea: „E trist că trimitem în viață un tînar apreciat numai prin cifre”. Dar, deocamdată, neîntînd o altă modalitate de apreciere sîntem nevoiți s-o utilizăm pe asta. Se întîlnesc situații cînd un student de 10 răspunde la examen pe 8 sau 9, iar profesorul este tentat să-i acorde totuși, nota 10. Și aceasta numai pentru că-l știe del 0 și nu ar dori să-l strice media. Efectul este și în sens invers. Dacă, după examinarea unui student slab urmează unul mediu, cadrul didactic este tentat să-l noteze pe acesta cu o notă mai mare decît ar merita.

— Care este relația student-profesor?

— Studentul nu trebuie să fie timid în relațiile sale cu cadrele didactice. Dacă se ajunge la gradul de apreciere al profesorului, fără „a-l vedea” pe un soclu și se reușește înfrîngerea emotivității, abia atunci s-au depășit niște bariere.

— Un curs bun, poate înlocui un jurnal de prezență?

— Categorie. Un curs bun ar trebui așteptat cu nerăbdare. El nu trebuie să prezinte numai nouăți și curiozități deoarece acestea îți pot crea momentan sentimentul de satisfacție, iar apoi posibilitatea de a le uita foarte repede.

Nu au prestația necesară de a ține evidența

— Puteți defini, tovarășe ș.l. dr. Mihai Decun, studentul problemă?

— Studentul problemă, este într-un fel, opusul celui bun. El manifestă dezinteres pentru pregătirea profesională, absentează sistematic, are fel de fel de alte preocupări care-l fac să nu-i mai ajungă timpul și pentru sarcinile școlare. Marea majoritate nici nu este atașată de colectiv.

Există și o categorie specială de studenți problemă, adică cei care doresc să învețe dar au dificultăți de ordin material, familiale, sau sînt suferinzi și ei sînt tratați diferențiat față de tipul definit mai sus.

— Atunci ce este un student bun?

— Unul care manifestă interes, pasiune pentru însușirea profesiei și participă activ la cursuri, lucrări practice, se interesează de progresele pe plan științific. El participă la cercurile studențești, și desigur activează pe plan obștesc.

— Care este rolul jurnalului de prezență?

— Am absolvit în anul 1965 Facultatea de Medicină Veterinară la Timișoara și am fost șef de grupă. Pe atunci, verificarea candidurilor se făcea foarte rar de către cadrele didactice, aceasta realizîndu-se la secretariat. Astfel, poziția șefului de grupă era deosebită, studenții avînd o oarecare obligație de a comunica motivul absențelor. În momentul de față, șefii de subgrupă se schimbă destul de des, și nu au prestația necesară de a ține evidența. Ei nu se simt responsabili de sarcina cu care au fost investiți, de aceea noi fiind nevoiți să le preluăm atribuțiile.

— La cursul de „Igienă și protecția mediului” efectuați prezența numai în jurnal?

— Nu. Evidența prezenței la cursul meu o țin personal.

— Aveți formulă matematică pentru calculul notei la examen?

— A existat înainte un sistem, cu procente de apreciere a notei la examen.

— Contează frecvența?

— Eu nu o iau matematic, dar nici nu pot face abstracție de frecvența studenților. Acest lucru îi privește în special pe cei slabi, dar dacă ei dau răspunsuri deosebite sînt tentat să nu țin cont de aceste aspecte. În caz contrar cred că nu ar trebui luată prezența în calcul în condițiile în care este obligat să recupereze integral activitățile didactice.

— Cum este frecvența la cursul pe care-l predați dumneavoastră?

— Unii mai și chiulese. Această tentativă a existat dintotdeauna în rîndul tineretului. Cu cît este mai mare numărul studenților, cu atît mai multe sînt intențiile de a lipsi. Fenomenul se manifestă mai pregnant la începutul anului, pe parcurs frecvența îmbunătățindu-se simțitor.

— Are un rol pozitiv pauza dintre cursuri?

— În semestrele în care am trei ore de curs, intervine o anumită oboseală din partea studenților, dar și a cadrului didactic. De aceea socotesc necesară o varietate mare în predare și de asemenea respectarea cu strictețe a pauzelor, acestea avînd un rol recreativ, ce nu trebuie neglijat. Din păcate, nu se prea ține cont de cerința asta și de aceea se ajunge la luarea notițelor în mod mecanic.

— Un curs bine predat, poate înlocui un jurnal de prezență?

— Atunci se presupune un nivel ridicat de conștiință al studenților și nu cred că toți se ridică la acest grad. Există discipline sau capitole care nu sînt la fel de interesante și captivante, iar studenții nu pot înțelege întotdeauna situația. Ei vin într-adevăr cu plăcere la cursurile bine predate.

Circulă ideea că facultate înseamnă facultativ. Este, desigur, o greșală, întrucît niciodată prezența nu a fost facultativă.

JEANE-MARIE CRETESCU ■
DAN BLENDEA ■
LILIANA BRAD ■
LUCIAN HOREA ■

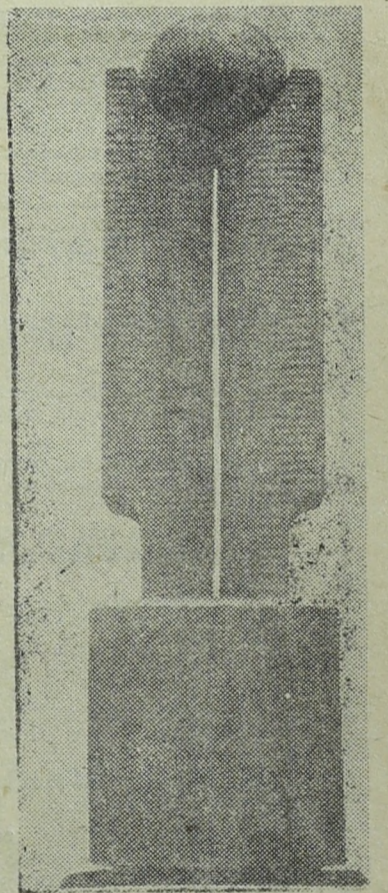
„Un curs bun poate înlocui un jurnal de prezență?” Acesta a fost genericul acestor pagini. Într-adevăr, poate oare un curs să înlocuiască clasicul jurnal? Au dialogat pe această temă cadre didactice cu experiență, personalități distincte în lumea universitară timișoreană, iar răspunsul se poate contura destul de limpede: personalitatea dascălului, modul cum acesta știe să-și atragă auditoriul, să-și facă plăcută materia are un rol determinant în relația profesor-student, vis-a-vis de cursul predat. Da, un curs bun poate înlocui jurnalul, studenții participînd la el din plăcere nu din obligație. Nu, pentru că un curs neaudit nu se poate asimila în condiții optime de către student. Q.E.D.!

Dimineață călduroasă de iulie. Întîia zi a înscrierilor candidurilor pentru concursul de admitere în învățămîntul superior. La ora opt, holul Universității era plin de lume. Se citeau listele afișate, cu tot felul de indicații, însă problema esențială pentru unii, minoră pentru comisia de organizare; vizita medicală, reprezenta o mare necunoscută. Întrebi în

La marginea lucidității

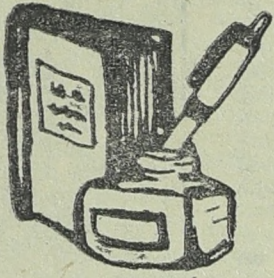
dreapta, în stînga, și ți se recomandă după căutări intense: „în sala de sport”. Acolo, nimic deosebit, numai un rînd conținînd continuu între 50 și 100 de tineri sau mai vechi absolvenți de liceu. Și ca pretutindeni o tanti Aglae, adică femeia de serviciu, era chemată pe baricade, executînd rolul omului de ordine. „Numai cîte zece intră o dată”. Și numără pînă la zece. Dincolo de ușă, două tanti, una în halat alb și una în rochie roșie, precum și un tînar tot în alb, sînd toți trei la aceeași masă, se ocupau de așa-zisa vizită medicală. Tînarul își lua hîrțile, le întorcea pe ambele fețe, își pune ștampila, doamna în halat (pe ecusonul ce-i atrîna în piept am distins doar prenumele. Mă gîndesc la un interviu. Îl solicit în acel moment apare dr. Ioan Omela. „Acuma nu pot, veniți la ora paisprezece. Am fost în stația de salvare”. N-am mai revenit. Vizita medicală era doar o simplă formalitate.

LILIANA BRAD ■

PAGINI REALIZATE DE MEMBRII CERCULUI DE PRESĂ

LITERATURA ÎN HAINE DE LUCRU

■ IARNA RAȚIONALIST — SCIENTISTĂ

„... Cînd
dragostea
nu este, nimic
nu este!”

(urmare din pag. 12)

mului, apusul unui mod scientist și tehnicist de a concepe arta, situație ce reflectă pe plan artistic criza raționalismului de tip cartezian...

REP. — Deci considerați că dilemele actuale ale literaturii și artei în general, avînd origini filosofice, ar putea avea și soluții de aceeași natură?

G.Ș. — Filosofia, fiind un barometru mai sensibil decît literatura, a sesizat criza mai devreme. Adorno, Marcuse, From și întreaga Școală de la Frankfurt, un marxist de talie ca Roger Garaudy și alții au lansat de mult aceeași alarmantă întrebare: cum scăpăm de iarna raționalist-scientistă din sufletul europeanului? Soluțiile filosofice propuse sînt însă diferite și mai anevoioase decît în artă, în speță în literatură, unde reînnoirea la epic, la problematica etern umană, la personaje vii, puternice, în care cititorul să se caute și să se recunoască, stă la îndemînă și ar fi salutară.

Revin la întrebarea anterioară, căreia nu i-am dat răspuns. Una dintre tristele performanțe ale raționalismului conceptualizant și relativizant a fost defăimarea sentimentului, declararea lui ca stare non grata: a fi sentimental a devenit o rușine! A fi numit „romantic” — o dulceceagă batjocură. Or, un roman erotic în care personajele (în spiritul convingerilor autorului) nu-și asumă sentimentul ca pe o condiție ontologică, ca pe un sens prim și suficient al însăși ființării, este, în chip fatal, cred eu, un esec al

genului. Marii îndrăgostiți ai literaturii, de la anticii Daphnis și Chloe ai lui Longos la Tristan și Isolda, Troilus și Cresida ori Romea și Julieta au rămas vii în conștiința umanității tocmai prin identificarea deplină cu sentimentul.

Chiar dacă nu intenționez să-mi fac din romanul de dragoste o vocație, n-am îndrăznit (mi-a fost rușine) să mă apropiu de el cu recuzita ideologică a literaturii postromantice. De aici și pariul cărții: a scrie despre sentiment din interiorul lui, fără detașare, fără teamă de subiectivitate sau ridicol, fără ironie... În concluzie, nu știu dacă pentru în-

treaga literatură ar fi sau nu beneficia o reînnoire la cîteva din aspirațiile metafizice ale romantismului (deși, în muzică, de pildă, postmodernismul înseamnă deja și reluarea unui filon romantic), însă pentru genul erotic, sînt convins, ar fi o necesitate.

REP. — Și acum o întrebare puțin indiscretă: personajele cărții, așa cum s-a constatat și la cenaclu „Pavel Dan”, au trezit vii discuții, fiecare cititor alegîndu-și dintre ele cîte o simpatie. Am putea afla la care dintre personaje ține cel mai mult autorul și de ce?

G.Ș. — Am constatat și eu, și nu doar

din întîmplarea de la cenaclu, înclinația cititorilor de a fi în spiritul cărții, adică subiectivi. Cei mai mulți, spre surprînderea mea, și-au îndreptat simpatia către Silvia. Există, evident, explicații. Eu, însă... Cum să vă explic? Miruna, totuși... Știu că a-l parafraza pe Flaubert a devenit de mult o banalitate, însă mă ajută și pe mine să spun cît în trei pagini: Miruna c'est moi...

REP. — Aveți și un personaj pe care îl antipatiți?

G.Ș. — Mai încapă încă o dată? Petre Doru Drăguț!

REP. — Excelent! Am ajuns unde vroiam. Și noi îl antipatiți. Și în roman, și în realitate. Este dezgustător. Un exemplu negativ de cadru universitar, din păcate nu fără corespondenți reali. Credeți oare în puterea literaturii de a corija cît de puțin asemenea stări de lucruri?

G.Ș. — Petre Drăguț este tipul mediocrității academice parvenite prin nepotism, al dandy-ului fudul și imoral. Ascensiunea unui asemenea specimen nu poate fi oprită de un roman. Nici chiar dacă cel însărcinat cu promovarea cadrelor universitare ar citi Turnirul. Rațiunile imediațe ar fi înfrînt mai puternice decît argumentele mele din carte. E soarta dintotdeauna a literaturii de a se lamenta în pustiu.

REP. — Vă mulțumim pentru amabilitatea cu care ați răspuns întrebărilor noastre și, în încheiere, conform obiceiului: ce are în plan prozatorul George Șerban?

G.Ș. — În planul imediat am un refugiu de cinci zile la Moneasa, în care nu-mi propun decît să dorm pe săturate și să joc tenis. Sînt ultrasurmenat și tinjesc la liniștea și aerul Monesei ca la un paradis. Am început deja să mă visez acolo. În mai, cel tîrziu în iunie, sper să mă pot apuca de lucru la următorul roman. Am subiectul, am personajele, am un dosar de însemnări, am și un titlu „de lucru”: Urlet în noapte. Deși am spus că nu vîd în romanul erotic o vocație personală, trama lui va fi totuși o poveste de dragoste. Scriind Turnirul, și încă în maniera amîntită, am ajuns și eu la înțeleapta convingere a lui Marin Preda. Într-adevăr, cînd dragoste nu este, nimic nu este!

TĂCEREA CUVINTELOR

Ce e în jur, tăcere sau cuvînt
Abia de mai putem zări prin
ceală
Cuvintele au formă, deși sînt
Numai tăcerea ce le-a dat viață.

Dac-am întinde mina, ar putea
Rămîne-n palmă urma lor
albastră
Rotirea lor din ce în ce mai
grea
O diră ar lăsa în carnea noastră.

FLORINA DAN ■

La marginea lucidității

La prima vedere se observă atitudinea redacțională spre bine, prin metoda ochelarilor de cal. Problematika studentescă abundă în succulentele povești cu Eoredana Groza și Adrian Daminescu. De fapt, cine se aseamănă, se adună. Adrian Daminescu încearcă să cînte, ei (redactorii V.S.) încearcă să scrie. Remarcabilă și întîrzierea cu care apar anumite comentarii. A scrie în iulie, după încheierea campionatului intern, despre un număr de revistă apărut în aprilie, explică capacitatea de previziune în domeniul fotbalului care pentru „Viața studentescă” înseamnă totul despre sport. Faptul că cea mai mare parte din abonamente sînt din oficiu (!) nu ar trebui să-i îndeparteze pe jurnaliștii „V.S.”-iști, a căror meserie e totuși presa, de la atributul esențial al calității, al pasiunii pentru cuvîntul publicat și al respectului pentru cititor, care au dus, ani de zile, faima acestei publicații.

TIMPRESS ■

— Ce înseamnă pentru tine Andrei Bodi, student în anul IV a Facultății de Filologie, distins cu premiul revistei „Amfiteatru”, participarea la un concurs profesional sau colocviu studentesc?

— Este în primul rînd o ocazie de a-i cunoaște pe ceilalți și în al doilea rînd, da, în al doilea rînd, de a te verifica pe tine însuși.

— Pregătirea lucrărilor prezentate și a materiei reprezintă un efort, te încarcă sau te ajută în sesiune?

— Mă și încarcă, de ce să n-o recunosc... Tre-

...îmi place ceea
ce fac, asta e!

buie parcursă o bibliografie specială, trebuie studiat un material documentar bogat. În același timp, pot să privesc altfel fenomenul literar, dinlăuntru său. De fapt, îmi place ceea ce fac, asta e!

— Despre rezultatele de pînă acum...

— Am senzația că s-ar putea face mai mult, poate că se citește prea puțin, orele sînt prea multe, orarul supraîncărcat. Și... mai există pe undeva o mentalitate greșită în rîndurile unora dintre colegii noștri. Sînt printre ei oameni care citesc mult sau foarte mult, dar sînt inhibați, se complac într-o tăcere nefructuoasă... E o greșală! Se crede că e un grup, un fel de „caraulă” unde nu poți intra pe ideea „aceștia sînt, aceștia merg”, cînd de fapt nu avem voie să formăm un „club” închis. Poate că e și o teamă de critică, de eșec care-i îndepărtează pe mulți și îi privează de o experiență sau... de un premiu.

Pentru anul acesta mai ales pentru Colocviul Eminescu ar trebui să crească noua generație... Noi sîntem... ultimii mohicani. E rîndul vostru.

— Care e atmosfera unei asemenea întîlniri între

— La Colocviul Eminescu îmi întîlnesc prietenii. În fond acesta trăiește prin truda unor profesori de la Iași care au asigurat pînă acum, mereu, o organizare ireproșabilă. „Întrecerea” se transformă într-o adevărată sărbătoare studentescă.

— Preferi colocviul concursurilor?

— Aș spune da, în primul rînd pentru că nu se organizează concursuri profesionale decît pentru anul I și II — și nu le găsesc prea reușite — și în al doilea, pentru că acolo nu există schimb de idei, pe cînd colocviile presupun comunicare, cel mai bun e justificat pus înaintea ta, ai șansa de a-i discuta profesional pe ceilalți.

— Criteriile de ierarhizare diferă la aceste două forme...

— La colocvii și această fațetă îmi pare superioară față de celelalte unde pot fi uneori, totuși, puncte de vedere arbitrare pentru că nu știi exact care sînt părerile mai valabile în cazul concursului profesional: cele vizînd interpretarea proprie, originală, de tip eseu sau cele vizînd informația. Aceștia din urmă presupun documentare, trimiteri exacte, practic imposibil de realizat fără fișe, în timpul afectat tezei.

— Ce-ai dori să promovezi în spiritul acestor concursuri?

— Eu aș pleda pentru întîlniri mai dese între studenți din diferite centre universitare. Deocamdată sînt foarte puține pentru filologi, unele organizate doar din doi în doi ani.

— Care este nivelul școlii timișorene față de cea din Cluj, București, Iași sau Craiova, la aceste competiții?

— Școala noastră nu e cu nimic mai slabă decît celelalte. Și la noi, ca peste tot, există profesori buni și foarte buni și studenți pregătiți și nepregătiți. De fapt, o demonstrează și rezultatele noastre.

ANCA ALADGEM ■

BALET ȘI TEATRU

■ CIVILIZAȚIA VA ÎNVINGE

Aplauze pentru acești minunați balerini

— Rodica Murgu, cit timp afectați pregătirii unui spectacol?

— În fiecare zi avem ore de studiu care cuprind asimilarea unor elemente tehnice necesare, studii privite ca o „încălzire” a oricărui sportiv înaintea începerii unei competiții. De asemenea, numeroase repetiții pentru asimilarea rolului. Munca noastră este o muncă în asalt.

— Ce ne puteți spune despre coregrafie?

— Ce ecou are — peste hotare — activitatea balerinelor române?

— Școala românească de balet este foarte bine văzută în alte țări. Cei care i-au pus bazele au fost absolvenții ai unei Academii de balet din Moscova sau Leningrad, or se știe faptul că sovieticii au fost cei dintâi ce au predat Europei baletul clasic. Printre inițiatori — trupa de balet a lui Diaghilev.

În străinătate, la ora actuală, foarte mulți dansatori români sînt prim-soliști la Opere importante, în Italia în special. Aș aminti aici pe RADU CIUCA, CRISTIAN CRĂCIUN, GEORGE IANCU.

— În țară există doar două licee de coregrafie, respectiv la Cluj-Napoca și București...

— Da, într-adevăr! În cadrul liceului de profil coregrafic, elevii își consolidează cultura generală, adăugînd orelor obișnuite de școală și pe cele de istoria artei, dansului și a muzicii, dans modern, dans popular, pian, și bineînțeles — dar nu în ultimul rînd — dans clasic. Toate aceste specialități se fac începînd de la vîrsta de nouă ani. Cîndva, funcționa și la Timișoara un asemenea liceu, dar s-a desființat.

— Așadar, ne putem asigura balerinele și balerini doar prin liceele de coregrafie. De ce nu există o facultate de balet?

— Din păcate nu există posibilitatea unei facultăți de balet, datorită faptului că acest gen este o artă a tineretului. Liceul este absolvit la optsprezece ani, iar o perfecționare presupune încă șase-sapte ani pentru a putea acumula un repertoriu bogat și tehnica necesară formării unui bun dansator. Încercăm să suplînim acest lucru prin șansa casetelor video, cit și prin inițiativa înființării

rii unei reviste de specialitate la Iași. Regret că nu au fost și alte inițiative în acest sens.

— Făcerea unanimă este că — din punct de vedere calitativ — ansamblele bucureștene și timișorene sînt foarte bune...

— Baletul timișorean a avut avantajul că — din cinci maeștri de balet absol-

ne onoreze cu prezența, să cunoască cite ceva din secretele baletului, să afle cît de grea și minunată este meseria noastră... Dacă ați știți, cu cită maturitate privesc acești copii minunați viitorul lor!

Manifestarea s-a derulat pe parcursul a două dimineți, și micii balerini nu au putut beneficia de aplauzele atît de necesare lor, sala fiind aproape goală!

BCU Cluj Central University Library Cluj

venți ai Academiei din Moscova — trei și-au dat examenul de stat aici, în mijlocul acestui colectiv. Constatăm cu îngrijorare că majoritatea absolvenților buni insistă să rămîină în Capitală, la Cluj-Napoca sau Constanța. Avem la Cluj tinere speranțe, balerine extrem de dotate ca Simona Noja și Anca Oprîș. Nici una dintre ele nu și-a exprimat dorința să vină la Timișoara.

— Recent s-a desfășurat în municipiul nostru, concursul pe meserii al liceelor de artă din întreaga țară...

— Dacă concursul ar fi fost popularizat corespunzător printre elevi și studenți ar fi dat posibilitatea acestora să

— Înțeleg că adresați un apel studenților timișoreni de a frecventa Opera și de a viziona spectacolele de balet?

— Categorie, insist în această chemare! Cînd eram o debutantă, mulți studenți făceau figurație. Aveau un adevărat cult pentru operă, balet, teatru... Acum, alte genuri atrag publicul tînăr.

Orice popor trăiește prin cultura sa, iar noile generații ar trebuie să se preocupe mai mult pentru a și-o forma. Trebuie să învățăm să ne păstrăm vedetele, iar acestea se poate realiza numai printr-o puternică implicare sufletească în viața culturală a țării.

GETA BĂȚĂLAN ■

Forumul se descurcă de minune

— Unii spun că ceva nu „merge” în activitatea comisiei de presă a Consiliului U.A.S.C. — C.U. ...

— „Forumul-ul” se descurcă de minune; studioul studentesc de radio — de asemenea. Premiselă există, deci comisia de presă... „merge”. Ca să fiu sincer pînă la capăt, consider — însă — ca insuficientă implicarea membrilor resortului în rezolvarea problemelor de propagandă. Fac mea culpa, fără a neglija lipsa de promptitudine a celorlalți membri ai resortului de presă de la nivel de C.U., ca să nu mai vorbesc de aportul inconstant din partea șefilor de comisie de la nivel de institut. Plus colaborarea modestă cu alte comisii U.A.S.C. (A.S.C.), cu activități în această direcție. Pe scurt și cu riscul să mă dezic de cele menționate anterior, problema propagandei a fost rezolvată nu de noi ci chiar de comisia politico-ideologică de care aparținem conform... obiceiului.

— Studioul studentesc de radio a reînceput emisiunile...

— Răspunsul e de competența Cristinei Vieru, actualul redactor-șef al studioului. În ceea ce privește comisia de presă, schimbările la care s-a procedat și reorganizarea activității redacției se impuneau. Emisiunile radiofonice din Complex trebuiau să fie racordate într-o mai mare măsură la problemele asociației noastre. Și, să nu uităm, ideea de reprezentare a colegilor noștri — cheie de boltă a succesei C.U.T. — buni activiști, buni studenți, din punctul de vedere al pregătirii profesionale.

Inițiativa pe care le-a luat actualul redactor-șef de la radio mă fac să cred că totul va merge ca pe roate. Beneficiind de sprijinul efectiv al Consiliului U.A.S.C. — C.U. și din partea celorlalți responsabili, sperăm să se rezolve cit mai urgent restul problemelor ce le grevează activitatea.

Tradiția există, atît pentru cuvîntul scris, cit și pentru cel vorbit, în Timișoara universitară...

— Te referi și la revista...

— Există o frumoasă tradiție în Alma Mater Timisiensis și în domeniul presei studentești; stricte sensu, trebuie — avem datoria chiar — să nu uităm acest fapt.

Constat prezența, la ședințele de redacție, a unor tinere condele de mare talent, care învățate să facă gazetărie, „au somet”, ar putea constitui un real câștig pentru revistă. Nume mai bine să nu dau, acum...

Un interviu realizat de GABRIEL BĂULESCU

La marginea lucidității

Această „ediție specială” a adunat, din nou, în jurul revistei, mai vechi sau mai noi trufitori pe tărîmul presei studentești timișorene. Nu poate decît să ne bucure prezența, în paginile „Forumului”, a fostului redactor-șef și șef al Comisiei de presă din cadrul C.U.A.S.C.-C.U., Gabriel Băulescu. Spirit deschis noului, inovației, călăuzit, în manieră olimpiană, de deviza, atît de actuală în acest an, „Citius, altius, fortius”, spre culmile presei studentești românești, eu care revista noastră este atît de obișnuită, Gabi, cum l-am spus toți colegii de redacție ne oferă, sub forma inedită a unui autointerviu, acum, la despărțirea de băncile amfiteatrelor timișorene, un model de atitudine angajantă, de responsabilitate în fața cuvîntului scris. Alea jacă est! Gabi s-a despărțit de studenție, însă noi îl considerăm în continuare de-al nostru, „forumist” pînă în măduva oaselor.

FORUM STUDENȚESC ■

— Stimate Francis Valkay, sînteți instructorul formației de dans a Facultății de Construcții. Care a fost nivelul coregrafiei la ultimul festival studentesc timișorean?

— Nu vreau să vorbesc despre respectivul spectacol-ocurs doar de pe poziția onului care și-a dedicat viața dansului; acestei pasiuni devenită profesie, lucrez de foarte mulți ani cu studenții, mai exact cu cei de la Facultatea de Construcții, de care mă leagă, dealtfel, și multe amintiri. Imi face plăcere să fiu în mijlocul lor, alături de ei și cred că am reușit să depășesc stadiul de coregraf-profesor, devenindu-le, în timp, un bun prieten.

M-a intristat (la modul propriu) modestul nivel la care a reușit să se ridice coregrafia acestei stagiuni. S-ar putea spune că starea generală a fost doar o fază de „bifare”, ca o semnare în condică. Preocuparea instructorilor s-a dovedit a fi insuficientă. Unele formații au avut doar o simplă prezență scenică. Și lipsurile continuă... Mai lasă de doborî calitatea muzicii și a costumelor.

— Ce reprezintă pentru maestrul Francis Valkay dansul?

— Un moment de stare. Exemplificarea coregrafică nu prezintă nici un interes dacă lipsește ideea.

— Dansul, atunci cînd vrei să-l faci cu căruire, nu se reduce la pantomimă. Și nu e suficient să se copleze pur și simplu coregrafia de pe un video. Aș reco-

manda mai multă fantezie, profunzime, originalitate.

— Deci, deziluzia a fost pe tot frontul?

— Nu, nu asta vroiam să spun. Există și excepții: formația de dans modern a Facultății de Medicină care dovedește încă o dată prezența constantă a unei bune pregătiri, fantezie și bun gust.

Ca o semnare în condică

— Dar evoluția grupului de dans modern „Reflex”?

— Anul acesta, „Reflexul” s-a prezentat cu aceleași două momente pentru care a fost premiat și în ediția precedentă. Pentru un grup cu un palmares ca al acestuia așteptările sînt mai mari, iar opinia publicului mi se pare întemeiată.

Voți o decepție a constituit-o și lipsa dansului tematic din concurs. Există teme de mare profunzime și e păcat să nu fie abordate.

— Câștigătorii locului I ai fazei locale F.A.C.S. la dansul de perechi se pare că au reușit obținerea acestui rezultat cu o coregrafie care a suferit improvizații chiar pe scena de concurs. Ce părere aveți despre aceasta?

— Cred că este vorba despre cuplul Lulu Brăescu — Ioan Sălău din grupul de dans de societate al Casel de Cultură a Studenților din Timișoara. S-a simțit, într-adevăr, puțin acest lucru. Părerea mea este că improvizațiile nu au ce căuta într-un festival în care ne arătăm valențele artistice. Ele sînt permise numai marilor personalități.

Și fiindcă a intrat în discuție grupul pe care l-am amintit mai sus, vreau să subliniez că și de la acesta se așteaptă mai mult. Locul ocupat anul trecut la faza pe țară a F.A.C.S.-ului nu îl dă dreptul să se culce pe lauri.

— Care considerați a fi situația dansului de societate între preferințele actuale ale tineretului?

— În ultimul timp asistăm la o adevărată explozie de popularitate a acestuia. Este interesantă pătrunderea lui în discotecă. Twistul, break-dance-ul nu au reușit să învingă plăcerea unui vals, tango, sau a unui alt moment clasic. Dansul de societate este necesar ca o cerință a civilizației, o apropiere a bărbatului de femeie. Și civilizația va învinge.

IOANA RAICEA ■
ADRIAN BĂDESCU ■

SPORT

DE LA SUBLIM LA RIDICOL NU E DECIT UN PAS

„Am nevoie și de sport și de învățatură”

Victor Scalețchi este student în anul III seral al facultății de Electrotehnică secția Ec.T. și totodată titular al echipei de baschet Elba Timișoara, divizionară A.

- Baschetul e prima ta dragoste?
- Dacă mă gândesc bine, fac sport de când mă știu: înot, atletism, am încercat și caiac dar nu m-a atras prea mult. Până la urmă, pentru performanță, m-am oprit la baschet.

- Când ai pus pentru prima dată piciorul într-un teren de baschet?
S-a-ntîmplat cu mult înainte de ziua în care am optonat pentru baschetul de performanță, hotărîre pe care am luat-o într-un complex de împrejurări: în vara anului 1979 profesorul Mihai Bolcu avea nevoie de băieți înalți pentru echipa de juniori II ai Școlii Sportive Timișoara, să poată participa la turneul final al Campionatului Național. Plecarea mi-a fost anunțată de azi pe mâine. Acel mîine a fost o zi în care eu trăiam un eveniment mai neplăcut. „Tovarășe profesor, dacă prind trenul, sînt și eu în echipă”. L-am prins.

- Totul a depins de un tren. Atunci erai în clasa a noua. Ce a urmat pînă astăzi?
- După ce m-am întors de la Satu Mare profesorul M. Bolcu mi-a spus clar că dacă vreau să rămîn în echipă, trebuie să recuperez, să-i ajung pe ceilalți din urmă. Aceasta însemna muncă, foarte multă muncă.

Am devenit component al echipei de juniori I care a obținut locul I la turneul final al Campionatului Național; în 1982 am fost selecționat la lotul național de juniori, participînd la turnee oficiale și amicale în țară și peste hotare. În timpul armatei am fost convocat la echipa „Academia militară - București” care tocmai promovase în divizia A.

De cînd am terminat stagiul militar sînt component al echipei Elba-Timișoara, la rîu - divizia B - și la bine - divizia A.

- Se spune - și rezultatele o confirmă - că ești un baschetbalist bun. Ce-nseamnă aceasta?

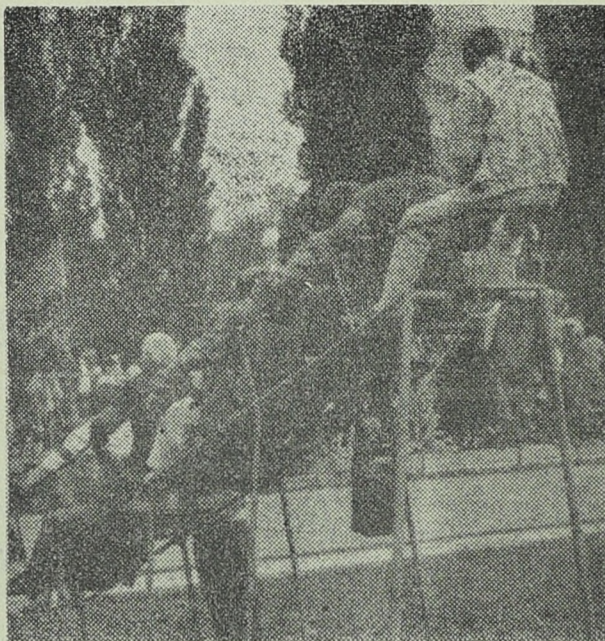
- Trebuie să-ți ajuti coechipierii, baschetul fiind un joc de echipă. Un singur jucător nu poate cîștiga un meci. Dacă unul din noi joacă mai slab asta se simte în economia jocului. Un jucător de baschet nu trebuie categorisit ca fiind bun sau nu după numărul coșurilor marcate.

În general sînt apreciat ca un bun apărător; încerc să-mi pun în valoare coechipierii marcatorii.

A fi un bun baschetbalist mai ține și de talent dar și de pregătire. Contează foarte mult să ai continuitate în antrenamente, să crezi în ceea ce faci, să nu faci numai din obligație. Munca și pregătirea sînt hotărîtoare pentru forma și pofta de joc.

- Există un meci la care ții în mod deosebit?

- Da. Este vorba de cel din finala turneului Campionatului Național ediția 1981 pe care l-am jucat cu „Steaua București” și l-am cîștigat. De-a lungul campionatului și chiar în prezua înfîlîririi credeam că e un vis prea frumos; nu îndrăzneam să mă gândesc că am putea ajunge campioni. Știu că în acel meci am încercat să dau totul, să fac tot ce-mi stă în putere. Retrăiesc și acum momentele acelea de fericire,

oboseală, satisfacție epulzare peste care am... îmbrăcat tricourile de campioni.

- Ești sportiv de performanță dar totodată și student. Cum reziști să împaci învățătura cu sportul?

- Sincer să flu, e greu.

- De ce?
- Aș vrea să le fac bine pe amîndouă. Sînt conștient că am nevoie și de sport și de învățatură. Nu te simți bine cînd citești uneori în ochii profesorilor și studenților părerea pe care o au despre studenții sportivi.

- Ești student la Facultatea de Electrotehnică, secția E.T. De ce electrotehnică?

- Din start am optat pentru o facultate cu profil tehnic. Prima încercare a fost la mecanică, dar nu regret neresușita. Apoi am aflat cîte ceva despre secțiile Facultății de Electrotehnică, și din cele trei am ales E.T. înțelegînd că la această secție se fac cam de toate. În prezent intenționez să mă transfer la A.C. pentru că între timp o pasiune de-a mea au devenit calculatoarele.

- În afară de baschet și calculatoare ce alte pasiuni mai ai?

- Muzica...

- Victor Scalețchi, cu ce te-a dezamăgit sau cu ce te-a surprins... Victor Scalețchi?

- N-aș putea spune că sînt mulțumit de propria-mi persoană. Mi se pare normal să doresc să realizez mai mult.

O surpriză plăcută a fost legată de cealaltă pasiune a mea: calculatoarele. Anul trecut a fost publicat în revista „Tehnium” un concurs de jocuri logice, o secțiune fiind jocuri pe calculator. Împreună cu un prieten - Csaba Coloman - am realizat un program pentru calculator care a obținut locul I la acest concurs. Acest fapt mi-a dat satisfacție și multă încredere în mine.

- Ce anotimp îți place?

- Primăvara.

- De ce?

- E anotimpul cînd viața o la mereu de la capăt...

JEANNE-MARIE CREȚESCU

O nouă stea... la Timișoara

intervi cu DANIELA SILIVAȘ

- Daniela, știi că un rol hotărîtor în opțiunea ta pentru gimnastică l-a avut evoluția Nadiei la Jocurile Olimpice de la Montreal. Apoi a urmat selecția și antrenamentele la Școala generală nr. 7 din Deva sub îndrumarea profesorului Ion Cărpinișan.

- Nu greșești chiar de loc, mai puțin faptul omis, că sub îndrumarea dînsului am avut unele succese la europenele de junioare de la Rîmnic, la Turneul Campioanelor de la Londra, după care a urmat promovarea în echipa mare, antrenată de profesorii Gorec, Belu și Cosma.

- După cîte știi ești pentru prima dată în Timișoara. Care sînt impresiile pe care ți le-a lăsat acest oraș?

- Sînt pentru prima dată în Timișoara și mă simt excelent. Orașul îmi place foarte mult, Publicul mi-a lăsat o impresie bună și deși timpul a fost scurt sînt bucuroasă că am cunoscut oameni minunați.

- Prin tine s-a născut o nouă stea în constelația gimnasticii românești. A fost greu drumul pînă la marile performanțe de astăzi?

- Orice drum spre performanță cere sacrificii. Mai greu a fost la început, în primii ani de gimnastică pînă m-am obișnuit cu munca intensă de la antrenamente. Ceea ce nu-nseamnă că acum este cu ceva mai ușor...

- Crezi că te-ai putea autodepăși la apropiatele Jocuri Olimpice?

- Sper din toată inima ca la Jocurile Olimpice să fiu într-o formă care să-mi ofere șanse mari la medalie de aur.

- Rămînînd în sfera pronosticurilor, care este obiectivul echipei feminine de gimnastică în această mare competiție?

- Împreună cu toate colegile mele ne pregătăm în așa fel încît să putem lupta pentru aurul pe care ni-l dorim atît de mult. Știm că acest concurs va fi foarte greu, dar pregătirea efectuată la antrenamente ne face să credem în șansa noastră.

- Ce lucruri realizate în viață te bucură și ce regreți cel mai mult?

- Cu siguranță m-am bucurat enorm în clipa cînd am cîștigat prima mea medalie de aur pentru gimnastica românească. A fost minunat cînd tricolorul românesc flutura pe cel mai înalt catarg și imnul țării noastre răsura în sală. Sînt la vîrsta marilor ambiții și speranțe, la vîrsta cînd totul trebuie să fie plin de frumusețe.

- În afara sportului care te-a lansat ce pasiuni mai poate avea o campioană mondială, cum ar fi Daniela Silivaș?

- Îmi place să ascult muzică (Madonna, Sandra, Jennifer Rush, Angela Similea) iar în timpul liber merg la cîte un film sau citesc: Marin Preda, Stendhal, Hemingway, Nichita Stănescu, Adrian Păunescu.

- Crezi în rolul publicului?

- Am foarte multe emoții la intrarea în concurs dar înaintea începerii exercițiilor ele dispar, și, ca în orice alt sport și în gimnastică publicul poate avea, psihologic, un rol important. Încurajîndu-te, simțindu-l alături de tine, totul pare mai ușor și mai frumos.

- Ții place să acorzi interviuri?

- În acest caz da, pentru că este primul interviu acordat unei reviste studențești și cu această ocazie ure tuturor cititorilor publicației „Forum Studențesc” sănătate, bucurii și multă baftă.

MARIUS BONCEA

Anul 1988, cu „europenele” de fotbal din R.F. Germania și Olimpiada de la Seul ca evenimente sportive majore, tînde să ne facă să privim fenomenul din arenă la modul superlativ. Însă, între culmile sportive amintite și realitatea noastră de zi cu zi, de suporteri „poliști” înfîlăcăriți, discrepanța este prea mare. De la recorduri de asistență și goluri de kilogramă pe stadioanele din R.F.G., la retrogradarea Politehnicii distanța ne amintește de primul zbor Pămînt - Lună. Unii fac sport de înaltă performanță, privind cu responsabilitate actul sportiv, alții se joacă de-a fotbalul...

Lăsînd la o parte comparația de mai sus, ce ne trezește nostalgia vremii cînd și naționala noastră era printre cei 8, să revenim la oile noastre. Ce se întîmplă la Politehnica? La începutul anului, toată suflarea fotbalistică a Timișorii dădea cu bîta în balta unei (posibile, atunci) participări într-o cupă europeană. Rezultatul campaniei de primăvară este însă cunoscut. De la sublim la ridicol nu e decît un pas, făcut, iată, din nou, de fotbalisti, cu promptitudine. Valoarea echipei ajunsese, în ochii unora, atît de înaltă încît la nas nu le mai ajungea nici

prăjina lui Serghei Bubka. Nici adversarii din campionat, nefiind atleți ci doar fotbaliști, nu s-au ridicat la nivelul fumurilor poliste, neajungîndu-le deci la nas, însă înodîndu-le picioarele, cu directe im plicații în clasament. Și am început să

Și acum, la spartul tîrgului, de obicei se caută explicații. În spiritul tradiției existente la club, acestea ar fi: ce buni am fost noi, ce răi au fost ei mamă ce ne-au făcut în deplasare, știți, am avut accidentări, și arbitrii..., dar Federa-

secție care s-a văzut depășită de evenimente mult prea repede. A lipsit responsabilitatea în pregătire, minimul respect pentru zecile de mii de suporteri care s-au aflat alături de echipă, și la bine și la rău. Ce-a fost, s-a văzut. Ce va fi, bănuim: o nouă cursă a promovării, încununată (poate!) de succes, apoi... O veche și eternă poveste, cu Făt-Frumos cel mic și viteaz și Balaurul cel mare și rău, numit Divizia A. Iar Poli-Făt-Frumos, dacă va juca la fel ca pînă acum, va fi păpată fain-făinuț de Balaur. Treziti-vă, băieți, că așa nu mai merge! Sau, poate, ați uitat că sînteți o echipă studențească?

P.S. - Nu numai fotbalul a mers rău la Poli. Baschetbalistele, pînă nu demult în luptă pentru primele locuri ale campionatului, au retrogradat cu mult succes, fiind urmate de voleibaliști, care au stabilit „recordul” de numai 3 (trei!) meciuri cîștigate în campionat. Cum ar fi reușit? Deci, ceva se întîmplă, căci cel de la jocuri sportive prea se joacă de-a sportul. Conducerile clubului, a I.P.T. oare ce au de spus?

SORIN TROCAN

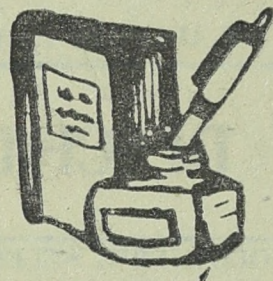
La marginea lucidității

pierdem, ba acasă, ba în deplasare, ba de la Ploiești, ba de la Dinamo, ce mai! Mină de aur pentru pronosticiști. Doar către final, cu o ultimă tresărare (era să zic de orgoliu, dar de unde?), s-au mai produs „greșeli”, alimentînd speranțele unor incurabili optimiști, cum se mai găsesc unii, ce mai cred în minuni. Nimeni de la Poli nu a dat dovadă de misticism, deci inevitabilul s-a produs: anul acesta, vom asista la duelul în trei Poli-C.F.R. - Progresul, în matineu.

ția... Apoi, bineînțeles, antrenorul e de vină! Sau jucătorul Pascu, care la Pitești (cînd, oricum, era cam tîrziu) a făcut hențul ăla în careu... Mă, și Pascu ăsta, el a vîndut meciul! Afară cu el! Și „scuzele” se repetă la infinit, pe aceeași notă, singura modificare fiind numele acarului Păun, de la caz la caz și de la situație la situație. Încît îți vine să spui: hai, dom le, să fim serioși! Nu aici trebuie căutat acul, ci în carul cu finul incompetenței unei conduceri de club și

VOCAȚIA ARTEI

■ DAR SE MAI POATE ȘI IMBOLNAVI OMUL

— Stimate Puiu Călinescu, știm că sîntei un remarcabil actor de comedie. Cum ai ajuns la această meserie a dvs.?
— Din plăcere, numai din plăcere.
— Ce rol credeți că vă reprezintă cel mai bine?
— Toate. Dacă am un rol care nu mă aranjează, renunț la el.
— Care este după părerea dumneavoastră, starea comediei românești actuale?
— Nu prea bună. De ce? Fiindcă atunci cînd vrei să faci ceva de calitate trebuie să ai ceva de calitate. Ori în momentul de față stăm cam prost. Inșiși americanii, o populație de două sute și ceva de milioane, aveau acum cîțiva ani cinci comici și cinci mil de actori de dramă. În momentul de față au doar un comic: Woody Allen. Atît. Și atunci acest fenomen este explicabil și la noi. Se pare că pe undeva, nu se știe de ce, nu ne dăm seama de comedie.
— Un ospătar, și el e comic; am intrat odată în restaurant și l-am întrebat:

La fiecare pas, există comedie

„Ai bere la sticlă?” „Da!” „Dă-mi una.” „Dar ce mi-ai făcut ceva?” „Nu, o sticlă.” Mi-a adus sticla cu bere și două pahare. „De ce ai adus două pahare?” „Ce dumneata, nu bei?”

Aici e treaba; la fiecare pas există comedie. La noi, la București există tramvaie, troleibuze, autobuze, unde se bagă bilețul, de aia că — nu-l bagă nimeni. Astfel de momente se petrec zilnic. Totul e să fii pe fază.

Am fost la cimitir acum cîteva zile și am văzut două bătrîne. M-am apropiat de ele. Atunci se cunoscuseră și am reținut dialogul. Una se adresează celeilalte: „Spune-mi, cîți ani ai?” „Nouăzecișisapte.” „Și te mai duci acasă?”

— Vă place TIMIȘOARA?
— Mult de tot! Cînd făceam turnee și veneam pe la Timișoara constatam că există ceva deosebit în comparație cu alte orașe din țară. Nu mă refer doar la stilul de viață. Întîlniști oameni deosebiți, restaurante deosebite. În București există într-adevăr multe, acolo se perindă, se colindă, dar aici este perfect.

— Cum ai fost primit de publicul timișorean?
— Nu am mai fost pe aici de vreo cincisprezece ani. Publicul timișorean este un public cu mult simț, te iartă chiar și atunci cînd greșești. Că am greșit și eu. Prima greșală e că m-am născut. Dar, mi-a făcut multă plăcere că am dat ochii cu el (publicul) și sper să mai vin pe aici.

— Vă rugăm să ne împărtășiți și nouă o intîmplare inedită din viața de toate zilele și din cea de actor.

— Ca actor dacă îți împărtășesc, nu-ți ajunge toată revista.
— Alegeți dumneavoastră una mai semnificativă?

— Încep de la nașterea mea. M-am născut copil. Descult, ca să aște și timișorenii. N-aveam în picioare decît degetele. Unii spun că m-a născut o vecină. Eu nu cred asta. Mama era o femeie de sex feminin, fată bună că, îi ținea pe tata să nu facă scandal. În familie, am fost eu și cu fratele meu pe un pat cu un covor persan stil rogojină. Fratele meu dormea la perete și eu la margine. Cînd venea tata cu acidul în el se uita la noi și zicea: „Arde-v-ar focul de urfiți! Cine m-a pus să vă fac pocitanilor!” Scotea cureaua și începea bătaia. Mă lua pe mine că eram mai la-ndemină, la margine. Și-am vorbit cu frate-miu într-o seară. Zic: „Dragul meu, lasă-mă să dorm și eu acolo la perete, să-l visez și eu pe Harap Alb”. M-a lăsat frate-miu și m-am culcat eu la perete, iar el la margine. Vine tata și începe: „Fir-ați ale dracului de maimuțe!” A scos cureaua și cînd să înceapă spectacolul, zice:

„Hopa! Pe asta de la margine l-am mai nenorocit odată. Ia să-l iau pe celălalt, de la perete.”

— Cu alte cuvinte tot dumneavoastră ați păținit.

— Ce să fac?! Așa m-a făcut mama. Și i-am spus: „Mamă, o să fiu de risul lumii!”, și m-am ținut de cuvînt.

— Sînt convins că la fiecare spectacol al dumneavoastră participă foarte multe studențe. Care vă plac mai mult, blondele sau brunetele?

— Talentatele!
— Vă rugăm acum să ne exemplificați un scheci.

— Nu prea sînt obișnuit. Astea le spun mai mult în restaurante. Dar dacă insistă... glume avem.

Eram în tramvai la București și l-am întrebat pe unul: „Fii draguț, spune-mi cît e ceasul”. Zice: „Miercuri”. „Îți mulțumesc că mi-ai adus amînte. La prima stație trebuie să cobor”.

Există pe undeva talenți așa cum e Horia Căciulescu. O să joace la televiziune într-un serial, după Florin Pișci. Florin a făcut „Drumul oaselor”. Horia o să facă oase pe drumuri. Horia Căciulescu a fost la o înmormîntare, și cînd să lasă din cimitir, l-a oprit portarul, zicînd: „Alo, treci în cavou! Azi avem inventar”.

L-am văzut pe un prieten de-al meu, care ducea două mașini de spălat într-o căruță. Zic: „Măi, ce faci cu mașinile de spălat? Sînt ale tale?” „Da!” „Păi de ce ai două?” „Ce ști albia pe una?”

— Am observat că sînteți inepuizabil. Cu ani în urmă ați prezentat la T.V. un serial cu Spirache. Cum v-a venit ideea realizării lui?

— Spirache nu a fost ideea mea. Am avut niște băieți regizori care m-au ajutat. Ne-am ajutat unul pe altul; ei m-au ajutat pe mine, eu m-am făcut că-i ajut pe ei. Dar pînă la urmă a ieșit bună treaba.

— Poate că sînt indiscret, dar consider că ar fi interesant să aflăm ce studii aveți.

— Studii am trei clase primare. Am vrut s-o fac pe-a patra, dar n-am reușit. M-au luat mișcar. Am facultatea. N-am putut să fac liceul. În clasele primare materia care m-a încîntat era recreația. Nu știu ce avea învățătorul cu mine. Mă întreabă într-o zi: „Cu cine s-a bătut Ștefan cel Mare?” „Dom-le ai ce ai cu mine. De cîte ori se bate cineva tot pe mine mă întrebi!”

— Aveți o alură de sportiv, de performanță. Ce sport ați făcut?

— Am jucat fotbal — egzemă dreapta. Și am jucat și bec dar nu puteam să mă aprind și m-au dat afară.

— Cum ai ajuns la teatru?

— La noi la teatru aveau nevoie de un nebun. M-au văzut și au zis: „Asta e!” Și astfel m-au angajat. S-au întrebat: „Se mai face bine?” Cică nu!

LILIANA BRAD ■
LUCIAN HOREA ■

Răzvrățiți în fața senzației de fericire

— interviu cu Bogdan Stanoevici —

Absolvent al I.A.T.C.-ului, promoția 1982,

Actor la teatrul bucureștean GIULEȘTI;

A interpretat roluri în 11 filme (producție națională), deci de două ori mai multe decît AL PĂCINO;

Necăsătorit (deocamdată);

30 de ani impliniți în ianuarie a.c.

— Deci, Bogdan Stanoevici ce se ascunde sub acest nume?

— Un actor mai mult sau mai puțin cunoscut, un om mai mulțumit sau mai

nemulțumit de ceea ce a făcut pînă acum în teatru sau în film. Să mă explic. N-aș putea spune că rolurile pe care le interpretez eu la teatrul Giulești sînt cele care-mi pot oferi mie ca actor șansa unei realizări depline. Același lucru despre filmele pe care le-am făcut pînă acum. O excepție, după părerea mea, rolul pe care l-am interpretat în filmul „Constelația Victoria”.

— De multe ori m-am întrebat cum poate un actor într-un rol pe care-l joacă să zicem în 200 de spectacole să fie același și totuși mereu altul...

— În teatru există un pregnant spirit de competiție. Treptat începi să cunoști rolul în complexitatea lui, dar mereu găsești ceva nou în meandrele structurii sufletești a personajului care inexorabil devine altul. Fiecare actor are ambiția

de a-și rafina conținutul mijloacele de expresie, iar în noua lumină spectacolul devine mai plin, mai aproape de adevăr.

— Există un secret al popularității tale?

— Probabil că lumea s-a obișnuit să vadă în mine prototipul unui tînar volubil, simpatic. La această stare de fapt au contribuit și rolurile mele de pînă acum.

— Ce simți atunci cînd treci pe stradă și lumea te recunoaște?

— S-a dus vremea cînd actorul era un mit, iar popularitatea lui creștea cu cît era mai inaccesibilă persoana lui fizică. Astăzi actorul-om obișnuit, poate fi văzut în stația de metrou, la un chioșc cumpărîndu-și ziare.

Oamenii îți zîmbesc și bineînțeles că mă bucur cînd sînt recunoscut.

— Mi-ai vorbit și despre unele nemulțumiri ale tale ca actor. Pot să te întreb: ești un om fericit?

— Greu de răspuns. Fericirea e mai mult o noțiune abstractă, intangibilă se pare. Mai mult tindem spre fericire; și în drumul acesta tradnic care se cheamă viață prindem doar cioburi ale idealului, momente care ne păstrează a-nume echilibrul interior. Cred că totuși actorul supunîndu-se unor legi inumabile se răzvrătește în fața senzației de fericire.

— Bogdan, pentru că ai adus vorba despre necesitatea menținerii unui anumit echilibru interior, ce anume alegi tu

din multitudinea de posibilități?

— Accept orice invitație de a fi în mijlocul tinerilor. Acesta este și secretul faptului că mă găsesc acum la Predeal. Îmi încarc bateriile cu optimism.

— Atceva despre timpul liber?

— Mi-ar place să călătoresc mult.

— În plus am văzut că schiezi și dansezi foarte bine. Se învață la I.A.T.C.?

— Da, pentru dans avem ore speciale.

— Crezi că cele mai reușite căsătorii sînt între actori? Oricum oamenii de aceeași profesiune se pot înțelege mai bine unul pe altul.

— Nu neapărat. Cele mai reușite căsătorii din cîte cunosc au fost între actori și medici. De altfel cred că actoria și medicina în afara faptului că sînt extrem de laborioase au totuși multe alte afinități.

— Ai putea să-mi spui ceva despre anii de studenție?

— Au fost nemaiopomeniți. Atît prin climatul artistic pe care mi l-au oferit cît și prin efervescența noastră tînească.

Am avut șansa de al avea ca profesor pe neuitatul actor AMZA PELLEA. Era un om cu totul deosebit, iar ca actor ar fi putut dăruia încă mult teatrului și cinematografului noastre.

— Și pentru că a venit vorba, ce reprezintă pentru tine un „monstru sacru”, un actor total?

— Actorul în general nu poate să-și depășească structura lui biologică. Mai aproape de acest lucru s-au aflat PETER O'TOOLE și ANTHONY QUINN.

— De ce crezi tu că filmul românesc nu se ridică la nivelul teatrului românesc?

— Pentru că în film intervin și multe alte considerente mai puțin artistice.

— Mi se pare mie sau nu prea mai avem artiști care să intrunească trei calități: tinere, talentate și... frumoase?

— Ar trebui să răspundă cei de la comisia de admitere la I.A.T.C. În curînd nu o să mai avem artiști de care să ne îndrăgostim în filme. Un paradox, desigur, sînt mai multe studențe frumoase la alte facultăți decît la I.A.T.C.

CONSTANȚA-LAURA ISPAS ■

La marginea lucidității

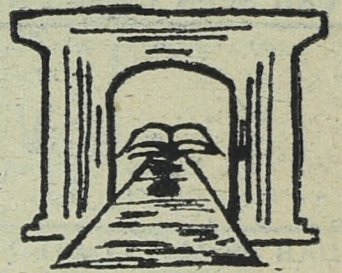
În fiecare vară, anotîmpul numit sesiune ne aduce noi și noi surprize din partea rectoratelor și a decanatelor. Un scurt raid pe la afișierele din facultăți este edificator în această privință. Unii, fiind „obligați” de situația lor școlară, alții din pură curiozitate, studiază hîrtițele cu antet apărute peste noapte. Și pot afla, de exemplu, că din ordinul rectoratului I.P.T., studenții care au absentat la lucrările de laborator pot recupera maxim trei lucrări la două materii (pe an). Nu contează motivul absenței (din respectul ordin nu rezultă nimic în acest sens), deci, motivat sau nu, dacă ai absentat mai mult de trei lucrări de laborator pe an, nu mai ai dreptul să te prezînți la examen. Este drept că studenții, tineri și plini de avînt, se bucură de o sănătate de fier. Dar se mai poate și îmbolnăvi omul în timpul unui an, iar specificul unor laboratoare nu permite recuperarea lor pe parcurs. Însă acest aspect al problemei este total neglijat în ordinul sus-amîntit.

Să nu fim greșit înțeleși, nu sîntem pentru încurajarea absențelor la laboratoare, în baza unei recuperări la sfîrșitul anului. Însă o posibilă nuanțare în aceste ordine n-ar fi decît binevenită. Pentru că, așa, au fost destui studenți care au pierdut dreptul de a se prezenta la examen, practică fără vînt.

SORIN TROCAN ■

DESCHIDERE SPRE LUME

CĂ ACOLO-I FRIG SELECT

Romanul Turnirul, a doua carte a tinărului prozator timișorean George Șerban, a trecut prin librării ca un meteorit: până să te dezmeticești, a și dispărut. Fiind un roman de dragoste, și încă unul cu studenți!, în lumea noastră studentească a provocat orgolii și gelozii aprinse, feroicii posesori ai cărții urcând vertiginos în topul interesului colectiv. Ca să ajungi la un exemplar, trebuie să faci în prealabil curte proprietarului (dacă e o proprietară mai trebuie să-i duel și flori!) și să te înscrii la rând locurile fiind pe două-trei săptămâni deja ocupate!). Multe studențe de la Filologie și-au sacrificat chiar cite una din prețioasele zile de sesiune pentru a citi Turnirul. Romanul, așa cum l-a calificat și „Viața studentească”, este un best-seller, o carte care se citește cu plăcere, eu bucurie și nu fără folos moral și intelectual. Am fi curioși să aflăm cum își explică și cum simț acest succes autorul romanului.

G.Ș. — Explicațiile pot fi mai multe, iar simțămintele autorului sînt și ele la fel, adică variate și amestecate. Realist fiind (ori dorindu-mă), nu pot începe decît prin a face distincțiile de rigoare întîi, că succesul de librărie nu înseamnă mai mult decît o bună vandabilitate a cărții. Este traducerea corectă, fără suprasemnificații, a termenului de best-seller. Or, din păcate, performanța asta este, de multe ori, doar în ultimul rînd un merit al autorului. Tirajul redus (deși eu nu mă pot plînge, am beneficiat de unul relativ mare), alături de pome-nita „foame” de roman a cititorului nostru, meritele comerciale ale copertii (de care eu, iarăși, nu mă pot plînge) pot fi suficiente pentru a face, dintr-o carte, altfel oarecare, un „succes de librărie”.

REP. — Există totuși destule cărți, chiar romane, care întîrzie în rafturile librăriilor, deși au coperta suficient de atrăgătoare. De obicei, atenția cumpărătorului mai este atrasă și de numele autorului...

G.Ș. — Evident, însă nu-mi terminasem distincțiile. Numele autorului este, bineînțeles, un criteriu de alegere. Este chiar primul, în cazul oamenilor culti-

vați. Eu, însă, deși primul meu roman (Somnul, 1983) a avut o bună priză la public, nu îndrăznesc să-mi arog un asemenea merit. Sînt înclinat să atribui atît nesemnificativul succes de librărie, cît și ecurile favorabile din rîndul cititorilor, eternei generozități a subiectului erotic. Mă bucură orice veste bună despre mersul cărții prin lume, au apărut și cîteva cronici literare favorabile, însă există o indoială ce stăruie în mine de pe vremea scrierii cărții. A avea succes cu un roman de dragoste s-a dovedit de prea multe ori o vană și trecătoare amăgire, pentru a mai îndrăzni s-o iei în serios. Nu pot și nici n-aș fi vrut să discut astăzi despre reușita cărții. Este încă prea devreme.

REP. — Eroul-narator al romanului, Ștefan Gabrea, este un student la filozofie, cu preocupări literare. Își pune și el, ca orice tinăr scriitor, problema debutului editorial. Nu reiese însă limpede din carte opțiunea lui pentru un debut timpuriu ori unul tîrziu, dar matur. Argumentează ambele variante cu aceeași convingere. Pentru ce variantă optează autorul lui Ștefan Gabrea?

G.Ș. — Ca și eroul romanului meu, mă aflu și eu în aceeași dilemă. N-aș ști

riențe, altui mod de a vedea lumea. Sistemul volumului de debut colectiv a fost de nenumărate ori criticat, public și în presă, ca fiind nesemnificativ și păgubitor, însă continuă să rămînă în vigoare.

REP. — Pornind de la romanul Turnirul, am pătruns, iată, în spațiul turnurilor întru devenire scriitoricească. Să mai întîrzim puțin, înainte de a ne întoarce la subiectul propriu-zis al interviului. Se știe în Timișoara, se ghicește și din roman, că ați colaborat la o revistă studentească. Ați fost, dacă nu sîntem greșit informați, chiar redactor și adjunct al prestigioasei reviste studentești ieșene „Dialog”. Ce a însemnat, în formarea prozatorului George Șerban, presa studentească?

G.Ș. — Ceea ce desigur ați și intuiți: anii celei mai utile și mai fertile ucenicii. La Dialog, înainte de toate, mi-am exersat mîna, scriind, fără nazuri și ifose, tot ce era de trebuință, de la editoriale și reportaje, la interviuri, recenzii și eseuri. M-am lăsat apoi contaminat de acea atmosferă de camaraderescă exigență ce domnea în redacție, care explică în bună parte prestigiul revistei. Am învățat că nu există literatură fără

produs mai nimic pentru viața literară. Nu știu care poate fi explicația, dar sînt în spatele generației mele, în Timișoara, un gol literar de un deceniu, ce nu va putea fi umplut niciodată.

REP. — Am ajuns, inevitabil, la unul din punctele vulnerabile ale Forum-ului — de mulți ani revista noastră pare să nu-i mai intereseze pe studenții filologi. Dacă n-o ignoră, o critică, dar nu se simț cîtuși de puțin răspunzători pentru destinul ei. Situația a devenit în prezent mai dificilă decît oricînd: în toată redacția nu avem decît un singur student de la Filologie. Repetatele noastre acțiuni de „ispitire” au eșuat. Nu-i interesează. Nu vor să scrie, nu vor să publice, nu vor nimic. Vrem să întărîm și să dezvoltăm sectorul cultural al revistei, însă nu avem cu cine. (...)

Dar să revenim la subiectul interviului, romanul Turnirul. Reiese, cu evidență, din paginile cărții un pariu literar și filosofic: a sustrage raționalismului, obiectivismului și ironiei, ca „măști” aproape obligatorii ale scriitorului din ultimii o sută și cincizeci de ani, literatura erotică. Credeți, într-adevăr, alături de eroul-narator al cărții, în virtuțile revitalizante ale unei orientări „neoromantice” a literaturii?

G.Ș. — Un personaj de roman își permite mai mult decît autorul lui. Cîte gînduri năstrușnice nu pui în seama eroului, pentru a scăpa de obsesia dar și de răspunderea lor. Cert este: romantismul a fost ultima mare încercare a spiritului european de a se regăsi într-o armonie desăvîrșită cu universul dinlăuntru și cel dinafară. Curentele literare ce i-au urmat, deși mai numeroase decît în toată istoria anterioară a literaturii, n-au mai nutrit aspirații metafizice, sînd toate în poala unui raționalism tot mai feroce și mai totalitar. Înveșmîntat cel mai adesea în nobila și strălucitoarea haină a mitului faustic (cunoașterea cu orice preț, chiar al pierderii sufletului), cultul intelectului a-toate-învîgător a generat o veritabilă glaciațiune, în sensul de răcire, a omului european. În literatură raționalismul a pătruns la jumătatea veacului trecut, după căderea romantismului, sub diferite „măști”: a ironiei, a realismului crud și sceptic, a obiectivismului, modernismului, experimentalismului, tehnicismului... Nemăitînjind la întîrrea într-o armonie universală, spiritul european a trecut în extrema opusă: indeletnicindu-se doar cu indoiala și ne-gația. Cartezianul Dubito ergo cogito... a fost lozincă intimă a tuturor mișcărilor avangardiste care au vînturat în ultima sută de ani arta, promîțînd fiecare s-o „revoluționeze”. Abstracționismul în pictură, serialismul în muzică, textualismul în literatură n-ar fi fost posibile fără tuteia ocrotitoare a raționalismului cartezian. Nî neg meritele modernismului în înnoirea mijloacelor artistice, dar a-ți face din negație o profesie și din măiestria tehnică un ideal suficient mi se pare prea puțin, în comparație cu visurile ante-modernilor. Spun toate asta, întrucît se discută foarte intens, în presă și în cenecluri, despre eticheta de „postmodernism” aplicată actualei epoci literare și artistice. Postmodernismul, cred eu, nu este decît agonia modernis-

Un interviu realizat de MIRCEA MITRUȚIU ■

(continuare în pag. 8)

„...Cînd dragostea nu este, nimic nu este!”

ce s'at să-i dau unui coleg mai tinăr. Ambiția debutului editorial timpuriu și cu orice preț (mai ales în proză, care cere un plus de maturitate) poate fi o gafă a orgoliului cu urmări de neșters. Am întîlnit prea mulți scriitori care s-au jenant mărturisindu-le că le-am citit prima carte. Eu însumi, mînat de orgoliu și ambiții debutistice, am depus, la numai 23 de ani (decît pe vremea studenției), un roman la concursul de debut al unei edituri. Din fericire, concursul a fost cîștigat de altcineva. Azi, deși din motive sentimentale mai păstrez manuscrisul dactilografiat, mă rușinez numai la gîndul că cineva ar putea da peste el și l-ar citi. Am debutat la 28 de ani, cu un roman muncit și dichicit, de care nu cred să-mi fie vreodată rușine. Mai devreme, să fiu sincer, n-aș fi meritat.

Este însă adevărat și contrariul, mai ales în cazul poezilor: o carte exprimă o vîrstă, și fiecare vîrstă își are propriile ei mituri, obsesii și potente creatoare, pe care le pierzi apoi pentru tot restul vieții. Cine știe de cite cărți (mai ales de poezie) stingace dar fecunde n-a fost sărăcită literatura noastră, datorită exigenței scortoase a unor editori. De cînd volumul colectiv a devenit singura poartă a editurii pentru debutanți, paguba a crescut considerabil. Toți tinerii debutanți (din ultimii doi-trei ani, îndeosebi) au trebuit să-și vadă experiența unei întregi vîrste comprimată în doar șapte poezii sau douăzeci de pagini de proză. Neconsiderați și neconsiderîndu-se nici ei într-adevăr debutanți, trudec pentru visatul volum exclusiv. Va fi însă rodul altei vîrste, altor expe-

cultură și nici cultură fără ști. Este, dacă vrei, ceea ce amînteste cititorului fiecare număr al Dialog-ului. Meritul acestui felcete orientări aparține în primul rînd lui Al. Călinescu, dascăl și critic literar de un ales rafinament, pe atunci redactor șef, dar și fidelilor din-totdeauna al revistei, astăzi nume consacrate: Andrei Corbea, Mihai Dinu Gheorghiu, Euca Pițu, Liviu Antonesei... Toți s-au străduit să perpetueze în redacție, de la o generație de studenți la alta, spiritul înaltel tinute intelectuale. Sînt ferm convins: istoria literaturii și a culturii ultimelor două decenii nu se va putea scrie ignorînd două reviste studentești — Dialog-ul ieșean și Echinox-ul clujean. Dacă ar fi numai numărul impresionant de scriitori pe care l-au dat, dar ele au însemnat, repet, și un spirit extrem de benefic pentru cultura acestor ani.

Îmi pare rău că nu pot afirma aceleași lucruri și despre Forum studentesc. În ultima vreme, îndeosebi, revista a scăzut mult. Pe vremea studenției mele, cînd redactor șef era Gheorghe Crișan, ajunsese realmente la concurență cu cele două amintite. Apoi... Și mă mai doare ceva: privesc în urmă și mă cuprînde tristetea, nedescoperind, pe durata a zece ani, pînă la Andrei Bodi, actualmente student, nici un poet, prozator sau critic literar dornic de „devenire scriitoricească”. Am impresia că o bună parte din vină o poartă și Facultatea de Filologie, care de la colegii mei de generație (Marian Odangiu, Daniel Vighi, Vasile Popovici, Mircea Mihăies, Brîndușa Armanca, Ioan T. Morar, Gheorghe Secheșan ș.a. toți afirmați de mult) n-a

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Mircea Pop
 REDACTOR ȘEF ADJUNCT — Mircea Mitruțiu
 SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu
 REDACTORI: Dan Blendea, Liliana Brad, Stelian-Radu Cacuci, Daniela Gros, György Györfy, Daniel Ognean, Bogdan Popescu
 TEHNOREDACTORI: Nicolae Roman, Dan Vasîu
 GRAFICA — Alexandru Antonescu
 FOTOREPORTERI: Nicolae Ionel, Sanda Secoșan

forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor
 Studenților Comuniști din Centrul Universitar
 Timișoara

Redacția: Casa de cultură a studenților, bv. Tineretii 9, cam. 1, telefon 14967 (ședinte — Joi ora 20) și Căminul 16/6, cam. 23 (ședinte — luni, ora 20).
 Tiparul LP „BANAT”